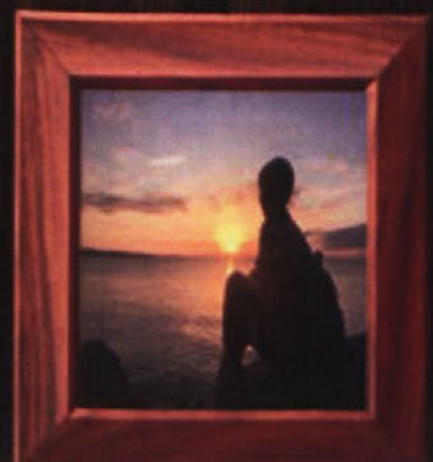
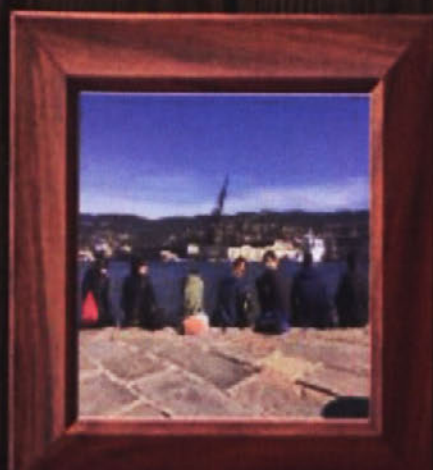

2018/2019, številka 1, letnik 51

ISKRE

KAZALO

Zunaj meja

Poletna šola klasičnih jezikov 2018	4
Rim – mogočnost in večnost	7
Rože na okenskih policah	8
Pariz	9
Mesec tržaških sončnih zahodov	10

Čas za šport

Nogometni turnir	12
Športni dnevi	13
Pogovor z Jernejem Roso	14

Čas za naravo

Intervju s Tino Župančič	17
Eko kamp Belli	18
Plastika, zanka okoli vratu zemlje	20

Čas za raziskovanje

Anketa o izpostavljenosti	22
Zakaj smo mladi pasivni?	25

Čas za duhovnost

Škofijci v Stični	26
Dnevi duhovnosti	27
Šolske jaslice	28
Odpustim	28

Čas za zapis

Dvogovor zaljubljenih tujcev	29
Bitka	29
Namesto koga roža cveti	29

Literarni natečaj ob Cankarjevi obletnici

30

Čas za razmišljanje

Zakaj sploh brati antična dela?	34
Ta veseli dan	35
Hrestač	35
Evropski dan jezikov	36
Antična medicina na festivalu znanosti	37
Nekateri so za vroče	37
Tednik družina pri nas	38
Hvala, Cankar!	38

Čas za ustvarjanje

Šgv ustvarjalci	40
Novoletne zaobljube	41
Fototrinki	43

Kolofon

IZDAJATELJ

Škofijska gimnazija Vipava

GLAVNA UREDNICA

Ema Batagelj, 3. c

UREDNIŠKA OBLIKOVANJA

Flora Hodak, 3. c

UREDNIŠKI ODBOR

Domen Medvešček, 2. a

Luka Štrukelj, 1. b

ZVESTI SODELAVCI

Lana Pizzoni, 1. c

Luka Štrukelj, 1. b

Žana Žgavc, 2. a

Domen Medvešček, 2. a

Neja Peršič, 2. a

Nika Uršič, 2. a

Tia Marc, 2. a

Maja Bregar, 2. a

Klara Kavčič, 3. c

Tinkara Božič, 4. a

Neža Rijavec, 4. a

Maja Kobal, 4. a

Lucija Pišot, 4. a

NASLOVNICA

Flora Hodak, 3. c

MENTORSTVO

Tatjana Božič, prof.

LEKTURA

Tatjana Božič, prof.

TISK

Trio d. o. o., Ajdovščina

NAKLADA

100 izvodov

ELEKTRONSKI NASLOV

iskre@sgv.si

UVODNIK (dramski prizor)

*Prazna in mrzla knjižnica, sliši se samo zvok
udarcev na tipkovnico in klikanje na miško ...*

EMA zaskrbljeno: Ojoj, Flora. Medve morava napisati še uvodnik!

FLORA presenečeno: Saj res! Napišiva kaj zanimivega, da bova polepšali zimski čas škofijcem.

EMA zamišljeno: V začetku septembra se je začelo to najino potovanje. Ja, potovanje, odgovorno in tudi polno odrekovanja. Šli sva, dokaj ubrano z vzponi in padci. Hoteli sva, da so te Iskre edinstvene in posebne.

FLORA z nasmeškom: Seveda pa ni vedno vse postlano z rožicami. Hoteli sva si dobro organizirati čas in oblikovati Iskre brez hitenja zadnjo minuto. Ampak to nama na žalost ni uspelo.

EMA vdana v usodo: Ja, še tale uvodnik piševa zadnjo minuto. Toda pustimo zdaj to. (Veselo) Obe sva neizmerno hvaležni, da sva lahko del tega potovanja. Da lahko sodelujeva s čudovitimi ljudmi in čudovito mentorico.

FLORA: Te Iskre so potovanje skozi čas. So odsev prvega polletja in vsega, kar se je na šoli dogajalo. Poleg pouka in ocen smo opravili še sto drugih reči. Vsakdo je svoj čas porabil za stvari, ki jih rad počne in ki ga zanimajo.

EMA: Zato so tudi rubrike v reviji mere za čas. Čas, ki ga porabimo za šport, za naravo, za umetnost in še in še ... Pomembno je, da ga izkoristimo pametno, saj vemo, »carpe diem«! Vsaka minuta šteje in se pozna, čez nekaj let nam bodo ostali spomini. Spomini na čudovita štiri leta na gimnaziji, na vse ljudi, ki smo jih spoznali in doživetja z njimi.

FLORA: Naj nas ne bo strah stopiti naprej, stopiti iz povprečja in »zažigati« na svoj način! Konec koncev so vse, kar zares šteje, izkušnje, doživetja in občutja. Iz teh stvari se največ naučimo in nam bodo v življenju večkrat priskočile na pomoč. Medve sva se ob oblikovanju Isker počutili izpolnjeni, saj sva se veliko novega naučili. Rezultat najinega dela je, da sedaj oblikovanje »obvladava v nulo«.

EMA: ... in veva, da sva poslušali notranji glas in poslanstvo. Zdaj pa si tudi medve zasluživa malo počitka.

EMA in FLORA skupaj: Za konec pa si izposodiva Cankarjeve besede in vsem, ki bodo v Iskrah iskali in našli napake povejva: »Svet je lep in dovršen, ne pozna nesoglasja, ne pozna nesreče. Ali ljudje, ki imajo nezdravo kri, opazijo pege celo na soncu, opazijo trnje na roži.«

Srečno!

Plosk rok, smeh. Obe zadovoljni končno odideta domov.

Ema Batagelj in Flora Hodak, 3. c

Poletna šola klasičnih jezikov 2018

Poletna šola klasičnih jezikov, ki je letos potekala že tretjič zapored, se je namesto v preroških Delfih odvijala na Peloponezu. Kot vsako leto je tudi tokrat za organizacijo skrbel Oddelek za klasično filologijo Filozofske fakultete v sodelovanju z Društvom za antične in humanistične študije. Šola je potekala od 23. do 30. junija, udeležili pa so se je dijaki in profesorji slovenskih in zamejskih gimnazij ter študentje in profesorji Filozofske fakultete v Ljubljani. Iz Škofijske gimnazije Vipava je na popotovanje po Peloponezu odšlo 12 nadebudnih dijakov, ki so predstavljali kar tretjino vseh udeležencev.

Skupinska na atenski Akropoli ob Partenonu

Po začetnih nepredvidenih zamudah na avtocesti in trajektu smo le dočakali izplutje v smeri Grčije in prihod v gorato Arkadijo, osrednjo pokrajino na Peloponezu, kjer smo bili nastanjeni. Predviden program so v prvi vrsti sestavljala predavanja o zgodovinskih, mitoloških, umetnostno-zgodovinskih, literarnih in filozofskih vsebinah, povezanih s prostorom antičnega Peloponeza. Poudarek je bil na orisu bližnjih antičnih mest, ki smo jih nato tudi obiskali: med drugim smo se sprehodili po utrjenih Mikenah, preizkusili smo akustiko v slavnem epidavrskem gledališču, se povzpeli na atensko Akropolo oziroma Areopag ter se pomerili v teku na stadionu v Olimpiji.

Program so dopolnjevale delavnice, v katerih so dijaki v manjših skupinah lahko pokazali svojo ustvarjalno plat: narisali so osnutke za poslikavo vaze, pripravili koncert grške glasbe, spoznavali razvoj grškega templja, raziskovali podobnosti in razlike med staro in novo grščino, se poigrali z antičnimi pregovori in frazami, razmišljali o podobi in vlogi žensk v antiki ter se seznanili z različnimi interpretacijami mitološke junakinje Elektre. Novost so bile ure jezikovnega pouka: dijaki so izbirali med novo oziroma staro grščino ter latinščino. Urnik so poleg tega popestrile ure, namenjene kvizu in pantomimi na temo antike, kopanju, sprehodom po mestu, kupovanju spominkov, plesu v tipični grški taverni in sproščenemu druženju ob igranju namiznih iger. Domov smo prišli sicer nekoliko utrujeni, a polni prijetnih spominov in nepozabnih vtisov, kar dokazujejo prispevki dijakov.

»Teden na poletni jezikovni šoli je bil zanimiv in poln presenečenj. Vstopili smo na avtobus, poln neznancev, in šli na jug, kjer smo pričakovali toplo in suho vreme. Pričakalo nas je ravno obratno: temperature pod petnajstimi stopinjami in konstanten dež na višini 1100 m. Smo pa zato imeli več časa za učenje klasičnih jezikov: spoznali smo grške črke in znanje o njih uporabili ob hoji po ulicah grških mest ali branju smerokazov. Imeli smo tudi razne delavnice in predavanja, na katerih smo spoznavali grško mitologijo in zgodovino krajev, ki smo jih obiskali. Poletna šola mi je dala novo izkušnjo, dijaki smo med seboj spletli nova prijateljstva in se na vsakem koraku fotografirali, da nam bo ta poletna šola za vedno ostala v spominu.«

Maruša Čuk, 3. a

»V spominu mi bo najbolj ostala ekskurzija v Atene, saj sem si to mesto najbolj želela ogledati. Ko pomislim na Grčijo, se mi v mislih najprej prikaže podoba Partenona – tam sem ga imela priložnost videti v živo. Prav tako je zanimiv ostal del Akropole in mesto, ki smo ga lahko tudi sami raziskovali. Marsikdo si verjetno ne more predstavljati, zakaj bi kdo želel iti na poletno šolo, a je to zanimiva in nepozabna izkušnja – priporočila bi jo vsem, saj je primerna za vsakogar. Program ni zahteven in je zanimiv, vsak dan pa je popestrjen z ekskurzijo v znano antično mesto. Dovolj je tudi prostega časa za tkanje novih prijateljstev in ustvarjanje nepozabnih trenutkov.«

Mihaela Poljšak, 3. b

»Za poletno šolo sem se odločila, da si malo oddahnem po napornem šolskem letu in kaj novega spoznam. Čeprav vreme prve dni ni bilo idealno, smo se imeli lepo. Zanimivo je bilo, da so bile povsod mačke ali psi. S tem je povezan tudi pripetljaj, ko mi je ena izmed mačk ukradla kosilo iz vrečke. Sprva sem bila jezna, ampak gotovo je bila res lačna. Na morje nam je uspelo iti le enkrat, a sem ga izkoristila – lepo se je bilo kopati in sončiti. Spoznala sem veliko zanimivih ljudi, veliko videla in doživela. Šolo bi priporočala vsakemu, ki ga antična in moderna Grčija zanima ali pa je ljubitelj jezikov, saj smo imeli tudi jezikovni pouk. Hvaležna sem za to izkušnjo in sem vesela, da sem bila del tega projekta.«

Urša Likar, 4. c

»Na poletno šolo sem se prijavila predvsem zato, ker sem si že od nekdaj želela spoznati Grčijo z njeno antično kulturo, pa tudi zato, da si oddahnem po napornemu šolskemu letu. Dijaki in profesorji so bili prijazni in dobre volje že od samega začetka. Med nami pa je vladalo sproščeno vzdušje, ki se ga je čutilo ves čas poletne šole. Všeč so mi bile ekskurzije, na katerih smo spoznali vsa najpomembnejša mesta antične zgodovine. V Epidavru pa smo po treh dneh dežja prvič lahko začutili tudi pravo grško sonce. Poletno šolo bi priporočila vsem, ki so vsaj malo zainteresirani za grško kulturo in bi se radi naučili osnov enega od klasičnih jezikov.«

Rahela Ipavec, 4. c

»Za poletno šolo klasičnih jezikov sem se v prvi vrsti odločila, ker sem si želela ogledati antična najdišča. Najbolj sta me navdušila gledališče v Epidavru in atenska Akropola, ker sta ta spomenika najboljše ohranjena. Tudi pogled z Akropole je zanimiv, saj šele od tam vidiš, kako velike so Atene. Poleg znamenitosti mi bodo v spominu ostale poplavljenе ceste v Atenah, pastirji, ki ženejo ovce po cesti, dežnik za pet evrov, ki ne deluje, zanimiva govorica tržaških dijakov, straniščne školjke, v katere ne smeš metati toaletnega papirja, prijazni natakariji, ki se ob dejstvu, da si doma iz Slovenije, najprej spomnijo na košarkarja Dončića, prodajalka, ki ni prepričana, ali je Slovenija (še) v Evropski uniji, poskočen ples enega izmed Grkov in sončni zahod na morju.«

Monika Krapež, maturantka

Obisk starodavnih Miken

Na prizorišču antičnih olimpijskih iger

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

»V mojem spominu bo od tedna, preživetega v Grčiji, najbolj ostal dogodek sredinega popoldneva v Atenah: dopoldne smo si ogledali Akropolo, glavno znamenitost mesta, potem muzej Akropole, nato pa smo imeli v prestolnici veliko prostega časa, ki smo ga lahko izkoristili po lastnih željah. Po sprehodu po mestu, iskanju primerne kraja za kosilo in nujnem obisku Hard rock cafe-ja je sledil še obhod trgovin v centru mesta. Ob vračanju nazaj na prvotno zbirališče pa nas je iz sinjega neba presenetila nenadna ploha dežja. Nebo se je stemnilo, začelo je grmeti in bliskati, mi pa smo bili v kratkih oblačilih in vsi brez dežnika ujeti pod podhodi in atenskimi balkoni. Ker se je že mudilo zaradi natančno določene ure odhoda avtobusa, smo nekateri sklenili teči po dežju, medtem ko se je naliv malo umiril, nekateri pa so, sicer vznemirjeni, vseeno počakali na suhem, dokler se nebo ni zjasnilo. Mokri in malce premraženi, a s širokimi nasmehi smo na srečo vsi prišli na cilj pravočasno. Kljub nepričakovani plohi in prehladu, ki sem ga ironično staknil prav v državi morja in poletja, bi poletno šolo prav zaradi te in še mnogih izkušenj, dogodkov in novih znanj priporočil prav vsakemu, saj ne zahteva posebnih predznanj, ponuja pa dobro mešanico šole, zanimivega antičnega sveta ter seveda potovanja.«

Jurij Grohar, 3. b

»Grčija – zibelka antike ter dežela mitov in legend o znanih bogovih in junakih. Zgodbe bogov in njihov svet sta me že od nekdaj zanimala in vznemirjala, tako da ni bilo seveda nič nenavadnega, da sem se svojega prvega obiska države nadvse veselila. Pot je bila dolga, a se je izplačala. Neizmerno sem uživala, ko smo se sprehajali po atenski Akropoli, si ogledovali Olimpijo ter se povzpeli na vrh gledališča v Epidavru. Ko se tako sprehajaš med antičnimi ostanki, ki se danes morda komu zdijo le »kupi kamenja«, z lahkoto začutiš duh preteklosti. Ostanki govorijo svoje zgodbe. Slišiš in čutiš jih v vsakem posameznem kamnu, ki je še ohranjen. Seveda popotovanje ni bilo namenjeno le ogledu znamenitosti, ampak tudi učenju jezika. Sama sem se odločila za učenje nove grščine. Naučila sem se nekaj osnovnih grški besed in fraz, grško abecedo ter seveda nekaj zanimivosti o antiki v Grčiji. Moj prvi obisk Grčije bo ostal v mojem spominu kot nekaj, kar je bilo vredno doživeti in česar se je vredno spominjati.«

Mia Kobal, 3. b

»Jutranje bujenje ob 4. uri in pol pred odhodom v Grčijo je bil pravi šok, a že ob 6. uri zjutraj smo vsi sedeli na avtobusu proti Anconi. Od tam smo se s trajektom odpeljali do Patrasa. Vožnja je bila dolga, a zanimiva, še posebej zaradi majhnih kabin, v katerih smo prenočili. Po izkrcanju smo nadaljevali pot proti Vitini, v katero smo prispeli pozno zvečer. Vsak dan smo imeli predavanja, zanimivo projektno delo ter delavnice stare grščine, za kar je bilo po mojem mnenju en teden časa premalo, da bi se naučili kaj več. Najbolj mi je v spominu ostal ogled Aten, Akropole ter izlet in kopanje v Navpliu – to je bilo na enega redkih dni, ko je posijalo sonce. Izkušnja se mi je zdela zelo prijetna, ostalo je veliko lepih spominov in novih prijateljstev.«

Nina Luznik, 3.b

Preizkušanje akustike v epidavskem gledališču

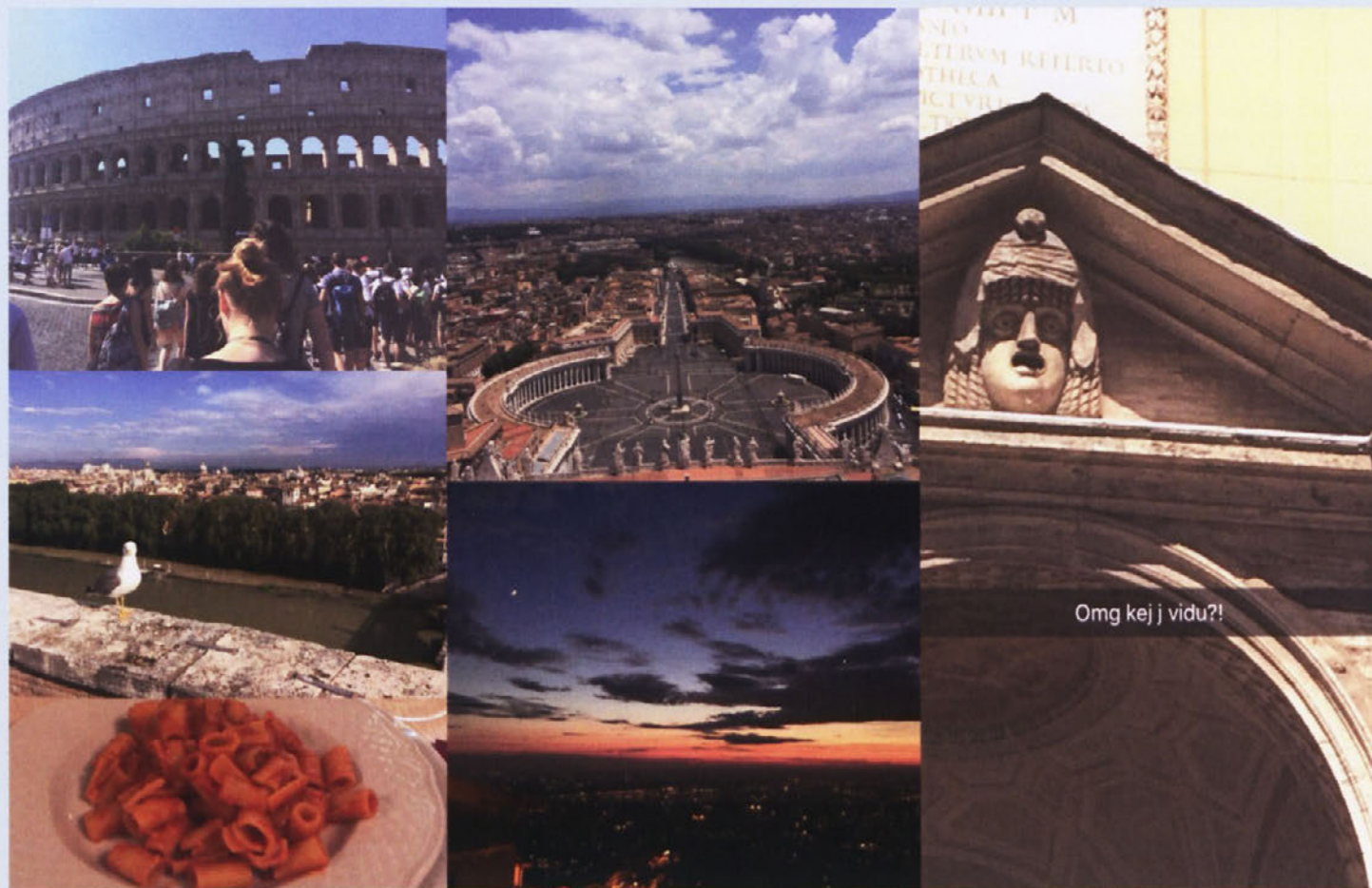
Zbrala in uredila profesorica Polonca Zupančič

RIM – MOGOČNOST IN VEČNOST

Proti Rimu smo odrinili v zadnjem tednu pouka, opremljeni s klobuki, sončnimi očali, ukulelami, vsemi pripomočki povprečnega turista in z občutkom, da so se počitnice tudi uradno že začele. Po celodnevni vožnji s krajšimi postanki – daljšim v Orvietu – smo prispeli in se ugnezdili v manjšem mestecu v bližini Rima, iz katerega smo imeli čudovit razgled na "večno mesto". Podnevi smo pohajkovali po Rimu, vsak s svojim radiem in slušalko, kar nam je priskrbel šolski kaplan in voditelj ekskurzije Primož (z vso to opremo smo zgedali kot gruča azijskih turistov). Ogledali smo si vse pomembnejše znamenitosti: katakombe, Kolosej, Vatikan in njegove muzeje, razne zgodovinske ostanke, trge, fontane in seveda mnoge cerkve. Dneve so zaznamovali vročina, vožnje z metrojem ter gneče turistov in vrvež velikega mesta. Enkrat nas je premočil nepričakovan nalive, med prostim časom smo se vsake toliko malo izgubili, ampak vse to ima tudi svoj čar. Predzadnji dan smo se zapeljali malo naprej od Rima, na obalo, da smo lahko skočili v morje. Med vožnjo domov pa smo še Aneju zapeli Vse najboljše. - Teja Medvešček, 3. a

Zadnji med letniki smo se dijaki generacije 2001 odpravili v Rim. Zaključene ocene, poletna vročica in želja po novih krajih – pravi recept za obisk starodavnega mesta. Med ogromnimi cerkvami in ozkimi uličicami, med starim in novim vekom smo podoživeli Italijo, kakršno poznamo iz filmov. Prava prestolnica zgodovine in umetnosti. Dežela, ki še vedno poseblja ostanke antičnega in hkrati živi tesno z duhovnim. Svoj bogat obisk italijanske prestolnice smo zaokrožili z obiskom avdiencie papeža Frančiška in tako turistični (ekskurzijski) del potovanja združili z duhovnim. - Jurij Grohar, 3. b

V veličastnem Rimu smo ogromno prehodili, božansko hrano zaužili in nazadnje še v morje skočili. V spominu pa mi bo gotovo ostal zadnji večer, preden smo se odpravili domov, saj smo ostali do večera in se zabavali s petjem na ulici. Razočarani, ker je bilo pač konec ekskurzije, smo stopili še zadnjič na metro in se odpeljali proti avtobusu. Rim je bil res nora izkušnja in želim si, da bi kaj takega ponovili. - Flora Hodak, 3. c

München: Rože na okenskih policah

V sklopu priprav na maturo smo se maturantje v spremstvu štirih novopečenih študentov, nekaterih profesorjev in vodičke posedli na avtobus ter se polni pričakovanj na predzadnjo oktobrsko noč odpeljali proti nemškemu Münchnu. Nato smo se odpravili na dogodivščine po samem mestnem jedru, pohajkovali po BMW Weltu in si privoščili okusno večerjo v eni izmed značilnih nemških pivnic. Naslednji dan smo se podali proti osrčju Bavarske. Za konec smo se ustavili še v Etallu, kjer smo si ogledali velik samostanski kompleks z veličastno in bogato poslikano cerkvijo. V poznih večernih urah smo se vrnili domov, polni novih spominov in prijetnih doživetij.

Čeprav je München na mojem spisku najbolj obiskanih krajev v samem vrhu (v času gimnazijskih let sem ga namreč večkrat obiskala), je vedno drugačen. Vsakič, ko stojim sredi Marienplatzja in zrem v veličastno mestno hišo, pomislim na svojo majhnost. Münchenska mestna hiša je seveda veličastna. Velika. Vzbuja strah. Na okenskih policah so vedno rože. To mi je všeč. Čisto vsakič so mi padle oči. Vsakič drugačne barve. To so stvari, ki jih opazim samo kot turistka. Če bi živela v kakšni izmed bližnjih ulic, okenskih polic najbrž ne bi opazovala. Zato tako cenim malenkosti, ki jih opazim, ko potujem. Rože na okenskih policah. Star gospod, ki sam pije pivo v eni izmed Brauereien. Gospodična, ki se ji mudi na metro. Mlad zaljubljen par, ki se sprehaja skozi oblačno mesto. Prijatelji v jesenskem gozdu nekje na Bavarskem. To so trenutki, zaradi katerih tako rada potujem. Da opazim okolico. Da opazim ljudi. Da opazim življenje. Življenje pa lahko opazim, ker mu barvo dajejo ljudje na fotografiji.

Marienplatz

Tinkara Božič, 4. a

Pariz, 14. 9. 2018

Pariz je popoln.

Pariz je kraj, kjer svet hiti, čas pa vseeno ne teče.

Pariz je mesto, kjer ti zastane dih ob pogledu na mogočen Eifflov stolp, ki se mogoti nad rastočim mestom, pa vendar ponuja vse, kar bi človek od njega pričakoval.

Pariz je dom mnogih ljudi: francoskih, prijetnih, prijaznih, ljubečih, zabavnih, zanimivih, brezskrbnih; nefrancoskih, neprijetnih, neprijaznih, neljubeznjivih, nezabavnih, nezanimivih, zaskrbljenih ...

Pariz je pravljica, v njem se človek počuti, kot da bo doživel srečen konec, da bo nekje na Elizejskih poljanah srečal ljubezen svojega življenja in se z njo povzpел na Slavolok zmage; hkrati te uči biti realen, saj je posameznik majhen, eden izmed mnogih hitečih, ki se trudijo preživeti.

Pariz je kraj mnogih jezikov in številnih kultur ter prostor, kjer je vse samo francosko.

Pariz je nagneten. V njem živi na milijone ljudi, skozenj se na dan zvrstijo tisoči, vendar je Pariz prostoren. Tukaj vsak najde košček pariške zemlje zase, vsak se lahko skrrije na svoje.

Pariz je popoln.

Tinkara Božič, 4. a

»Kako sem želela biti tvoja, Pariz. Že od nekdaj. Ena tvojih dostojanstvenih prebivalc z razmršenimi lasmi, dišečimi oblekami in visokim egom. Ena tistih pariških umetnic, ki zjutraj pijejo kavo s pogledom na ulični vrvež, ki se v službo vozijo s kolesom, tudi če so oblečene v krilo in visoke pete. Ena teh bi bila – nerazumljenih, a občudovanih.«

Montmartre – hribček umetnosti in erotike

Kako ti je všeč Pariz?

Iskreno, zaenkrat nič posebnega. Zelo pa mi je všeč njegova umetniška duša.

No, ja ... to je pa kar skomercializirana duša – glede na to, da te »umetnike« zanima samo denar.

Čeprav ima druga oseba prav (saj je Montmartre čisto prepoln komercialne umetnosti), se v Parizu čuti svobodnega duha, ki je privlačil (in še privlači) ogromno umetnikov. Tistih pravih, ki jih je svet zavračal in so v tem mestu našli vsaj koga, ki jim je dovolil živeti, tako kot čutijo in hočejo, če že ne koga, ki bi čutil kot oni sami.

Neža Rijavec, 4. a

Mesec tržaških sončnih zahodov

Čeprav me sredi novembra na poletje spominjajo samo še fotografije, se občutki, ki sem jih doživela ob tej enkratni življenjski izkušnji, ne bodo nikoli izbrisali.

Moje poletje se je začelo nenavadno. Še pred koncem pouka sem namreč odšla na tečaj italijanščine v Trst s ciljem: izboljšati svoje znanje italijanskega jezika. Mi je uspelo? Absolutno. Tudi če morda to navzven ni opazno, so mi ta jezik in njegovi ljudje v štirih tednih celo prirasli k srcu.

Kako so potekali moji dnevi?

Zbudila sem se okrog 8^h (kar je zame počitniška ura, za Italijane pa navaden delavnik), seveda popila svojo kavico in se odpravila v šolo. Predavanja sem začela ob 9^h. Najprej nas je do 10.30 poučeval Sandro, ki je res mojster italijanske slovnice, hkrati pa se zna približati učencu na vsaki stopnji. Sledil je 20-minutni odmor, ki sem ga rada izkoristila za drugo kavico in klasično klepetanje v duhu Italije. Po pavzi smo do 13^h čas preživeli s Silvio. V tej drugi učni uri smo večinoma utrjevali slovnico, s katero nas je spoznal Sandro prejšnjo uro, in se igrali, klepetali itd. Takoj po pouku sem jedla. Večinoma sem si kuhala sama v stanovanju, včasih pa sem si privoščila tudi kosilo v restavraciji (vendar ne prevečkrat, saj kot klasična srednješolka nimam preveč denarja). Po kosilu je sledil počitek, popoldneve pa sem večinoma (ponovno) preživela s sošolci – šola je namreč včasih organizirala popoldanske dejavnosti (spoznavanje mesta, okoliških krajev, potapljanje, obisk znamenitosti itd.). Ko me je tematika zanimala, sem se jih udeležila, vsekakor pa niso bila obvezna. Zvečer pa sem si rada privoščila tek ali sprehod ob obali, saj so sončni zahodi v tem obmorskem mestu nekaj zares posebnega.

Sončni zahodi v Trstu

Piazza Unità d'Italia – osrednji trg v Trstu. Na sliki je frontalni pogled na mestno hišo.

Grad Miramare – v bližini je naravni rezervat, kjer smo se potapljali. Bilo je res zanimivo, a me je čisto šokiralo, ko sem na še tako zavarovanem območju videla koščke plastike v morju.

V okoliških krajih se bolj kot italijanščino sliši zamejsko slovenščino.

Risiera di San Sabba (Rižarna) – stavba, ki nosi grenko zgodovino časa 2. svetovne vojne. Takrat so staro rižarno namreč preuredili v taborišče za vse, ki se niso strinjali z režimom. Bilo naj bi bolj prehodno taborišče, iz katerega so ujetnike peljali v druga taborišča, a zgodovinarji pravijo, da so tu tudi pobijali ljudi.

»Se moriremo in silenzio come vogliono i nostri nemici, il mondo non saprà, di che cosa l'uomo è stato capace, di che cosa è TUTTORA capace.« (Primo Levi)

Vikende sem včasih izkoristila za kopanje. Na sliki plaža v Gradežu.

Kaj sem pridobila s to izkušnjo?

Moja socialna mreža se je vsekakor zelo zelo razširila, kar je (vsaj zame) največja pridobitev. Sicer pa, seveda, boljše poznavanje tujega jezika, osamosvojitve (saj sem se ves mesec lahko zanesla le nase in bila odvisna le od svojega dela), obiskala sem mnogo čudovitih krajev v okolici Trsta in si zapomnila nekaj pomembnih zgodovinskih dejstev.

Neža Rijavec, 4. a

NOGOMETNI TURNIR

Na vse ali nič

Tudi letos se je v prvi polovici šolskega leta na naši šoli med glavnimi odmori odvijal nogometni turnir. Zvesti navijači že vedo vse podrobnosti, v tem prispevku pa smo se odločili razkriti tudi najbolj zakrite skrivnosti turnirja. S tem namenom smo opravili intervju z organizatorjem turnirja, Matejem Komparo, in z zmagovalno ekipo 4. c.

Kakšna je zasnova organizacije in kako potekajo priprave na turnir?

Vse se začne s tem, da dijaki vsakega razreda glasujejo za dve vrsti športa, na podlagi teh glasov izberemo tista dva, ki se bosta igrala v šolskem letu. Ker je nogomet imel največ glasov, se je izvedel prvi, januarja prihaja košarka.

Kako se določi ekipe, ki igrajo med seboj?

Skupine na seji dijaške skupnosti izžreba ga. Petra Rep. V nadaljevanju se pari določajo glede na uvrstitev v skupini, za datum tekme pa se dogovarja prek messenger skupine.

In potek turnirja?

V izločilnih bojih se začnejo resnejše tekme, v njih ni več potrebna ženska kvota kot v skupinskem delu, ampak smo lahko videli, da sta letos v finalu igrali ravno dve ekipi, v katerih dekleta igrajo pomembno vlogo. Prav tako za več resnosti poskrbita dva sodnika. Na koncu pa se odigra mali in veliki finale, podelijo se tudi začasni pokali.

Kdo pa lahko sodi?

Za izbiro sodnika je predvsem pomembno poznavanje nogometa, pomembno je tudi, da sodnikov razred ne igra v isti skupini kot ekipe, ki jim sodi. Vsekakor pa je najpomembnejši faktor, da ima čas odsoditi tekmo. :)

Ti je organizacija predstavljala problem ali sprostitev, si ob njej užival?

Seveda organizacija prinese nekaj obveznosti, predvsem pa sprostitev, saj tudi jaz, kot marsikateri dijak, medrazredno tekmovanje rad spremljam. Tekme so bile namreč ves čas napete in so vsakič prinesle novo presenečenje – od neverjetnih driblingov do tega, da za razred tekmo odigra Španec (in tudi zabije gol).

In še ... ali je, iskreno, kaj korupcije?

Haha, korupcije sicer ni bilo, mogoče pa je kdaj kakšen sodnik podaljšal tekmo za minutko ali dve, da je bila malo bolj zanimiva. :)

Kaj mislite, da vas je pripeljalo do zmage?

Več dejavnikov. Zagotovo je bil eden izmed njih dobra obramba, saj smo med turnirjem prejeli malo zadetkov. Pomagale so nam izkušnje, ki smo jih prejeli skozi vsa leta igre nogometa na ŠGV.

Kaj je bilo pri tekmah odločilnega pomena?

Odločilna je bila želja po zmagi in veselje do igre. Na tekme smo prihajali z užitkom in veliko žejo po zadetkih. Seveda so veliko pripomogli tudi tisti, ki niso bili na igrišču, z navijanjem in s pohvalami ter spodbudami v razredu po končanih tekmah.

Imate člana ekipe, ki je za vašo ekipo poglavitni in nenadomestljiv člen?

Kapetana smo določili šele v finalu turnirja, saj se do takrat nismo spomnili, da ta vloga sploh obstaja, za nas je imela bolj površinski pomen. Vsi smo bili pomembni člani ekipe, zato smo se spodbujali med seboj, kdaj pa tudi malo pogrjajali. Vsak je dal vse od sebe in prinesel tisto, kar zna, na igrišče.

Imate kakšen nasvet za prihodnje generacije?

Odkar je naš razred na ŠGV, so na turnirju vedno zmagali dijaki četrtega letnika. Naš nasvet se torej glasi, da se pazite maturantov!

Klara Kavčič, 3. c

ŠPORTNI DNEVI

1. LETNIK— Socerb, Podnanos

2. LETNIK— Vipavski Kríž

3. LETNIK— Kosovelova pot, iz Sežane v Tomaj

4. LETNIK— maturantje znajo tudi plezati

»Motivirati učenca oziroma dijaka, mu približati določen šport, da ga vzljubi in se z njim ukvarja. To je zame največji izziv.«

Pogovor s profesorjem športa Jernejem Roso

Kdaj ste se začeli ukvarjati s športom in kdo vas je pri tem najbolj spodbujal?

Na srečo sem še iz generacije, ki se je v otroštvu vse dni podila po travnikih, gozdovih in igriščih, kjer smo s prijatelji spoznavali in osvajali različna športna znanja. Vsekakor nam – in meni – je bil najljubši nogomet. Spominjam se poletnih počitnic, ko smo iz večera v večer brcali in se podili za nogometno žogo, vse dokler ni v domačem zvoniku zazvonilo avemarijo. Takrat še nismo imeli telefonov, da bi nas kdo od domačih poklical domov, ampak je bilo prav zvonjenje signal, kdaj se je potrebno vrniti. Zаметki »resnejšega« ukvarjanja s športom pa segajo v 3. razred OŠ, ko sem začel trenirati košarko. Treniral sem tri leta, potem pa jo opustil, ker sem menda bil »premajhen« za ta šport. Sočasno sem obiskoval tudi glasbeno šolo in zaradi prekrivanja urnikov in usklajevanja prevozov sem se moral odločiti za eno od meni zelo ljubih dejavnosti. Ostal sem v glasbeni šoli in jo tudi uspešno dokončal. 7 let učenja harmonike mi je pustilo dovolj znanja, da jo še danes pogosto primem v roke in zaigram. Lahko rečem, da sem po duši športnik in glasbenik; v otroštvu je prevladovala glasba, od konca srednje šole naprej pa zagotovo šport.

Kdo je vaš športni vzornik in zakaj?

Nimam športnega vzornika. Na splošno pa me navdihujejo ljudje, ki trdo garajo za svoj uspeh, na svoji poti doživljajo padce, pa se vendarle vsakič znova znajo pobrati.

Zagotovo vaš vsakdan ni enoličen. Ali lahko na kratko opišete, kaj običajno počnete dopoldan, kaj popoldan? Ali v natrpanem urniku najdete čas za svoje treninge?

Dopoldan poučujem športno vzgojo na Škofijski gimnaziji Vipava, popoldnevi pa so precej razgibani, a delovni. Ob torkih, četrtnih, petkih in sobotah me v poznih popoldanskih in večernih urah najdete v fitnesu Škofijske gimnazije Vipava, delujem pa tudi kot strokovni delavec v Triatlon klubu Ajdovščina Eklimas in kot vaditelj gimnastike pri Gimnastični vadbi Ajdovščina. Svoj prosti čas pa najraje preživljam v duhu športa ali priljubljenih konjičkov.

Kateremu športu posvečate največ pozornosti oz. je vaš najljubši in zakaj?

Trenutno posvečam največ pozornosti triatlonu. S športom, ki vključuje plavanje, kolesarstvo in tek sem se spoznal pred tremi leti in ga iz leta v leto vse bolj obožujem. Zanj sem se odločil, ker gre za individualni šport, ki ga lahko izvajam povsem neodvisno. Za rekreativno sceno, v katero se uvrščam, lahko treniram skozi vse leto po lastnih željah. Pozimi, ko je zunaj vreme pogosto neprimerno za kolesarjenje ali tek, čas porabim pretežno za treninge v notranjih bazenih. V toplejših mesecih lahko več ur izkoristim za kolesarjenje. V prehodnih mesecih pa lahko »delam bazo« na tekaških treningih. Rad imam moštvene športe, a danes je velika težava dobiti ljudi za sestavo dveh moštev za igranje odbojke, košarke, nogometa ... Sem človek, ki težko preživi dan brez športa, zato je triatlon odlična in zabavna rešitev.

Kakšni so vaši načrti za prihodnost, kje se vidite čez nekaj let?

Načrtov je več. Zagotovo pa je primarni družina. Ustvariti topel in prijazen dom, v katerem se bom počutil varnega in sprejetega.

Imate kakšen moto oz. motivacijsko misel, ki vam pomaga in s katero vzpodbujate svoje mlade športnike?

Imam nekaj duhovnih motivacijskih gesel, ki jih uporabljam pri sebi takrat, ko postane težko. Pri športnem treniranju ali pred tekmo, ko se pojavi »predšartna anksioznost«, pa mi najbolj pomagata dobra pesem in kratka molitev.

Ukvarjanje s športom nedvomno veliko pripomore k boljšemu telesnemu počutju in zdravju, a ko to začne preraščati meje zdravega razuma, dobi značaj patološkega. Kje menite, da so meje »zdravega« športa, in ali se vam zdi, da se dandanes veliko športnikov sooča s tem vprašanjem?

Telesna aktivnost je zdrava takrat, ko jo dobimo pravi odmerek in ob pravem času. Danes prevladuje miselnost, da mora vsak Slovenec vsaj enkrat preteči maraton ali vsaj polmaraton. Motivacijske silnice so tako močne, da ljudje želijo v prekratnem času doseči preveč. Ogromno tistih, ki se celo življenje niso kaj prida ukvarjali s športom, začne za svoje sposobnosti in telesne značilnosti dozirati v svoj vsakdanjik prezahtevne treninge. Vse za to, da sebi in drugim dokažejo, da zmorejo. Močne želje in potrebe po potrditvi v športu velikokrat pomenijo iskanje nadomestka za manjšo uspešnost in neuresničene želje na drugih področjih. Bistvo rekreacije je pod pritiskom močne komercializacije, kar je zgrešen namen rekreacije in varnega športa. Prepogosto pušča velike in neželene posledice. Ugotavljam, da živimo v preveč tekmovalnem svetu. Tekmovalnost se kaže že v medosebnih odnosih, v šoli, na delovnem mestu ... Šport oziroma športna rekreacija pa je razbremenilna dejavnost. Včasih pozabljamo, zakaj se posvečamo rekreaciji.

Kaj pa drugi vidik: se vam zdi, da se celotna populacija dovolj ukvarja s športom?

Če se osredotočimo na slovensko populacijo, lahko na podlagi raziskave o zdravju iz leta 2017 ugotovimo, da Slovenci postavljamo zdravje na najvišje mesto lestvice vrednot, a kljub temu mu ne posvečamo dovolj pozornosti. V skrb zanj poleg številnih drugih aktivnosti uvrščajo tudi gibalno aktivnost, pogosto v naravi. Trend kaže, da skrb za zdrav življenjski slog s starostjo v večji meri narašča. Prva tovrstna raziskava pri nas je bila izvedena na vzorcu 1032 anketiranih prek spleta v starostnem razponu med 18 in 65 leti. Na prvo mesto so postavili skrb za zdravo prehrano, na drugo mesto pa zadostno telesno aktivnost. Zdrav življenjski slog, ki vključuje tudi primerno gibalno aktivnost, je sicer pomemben, ni pa jamstvo za zdravje.

Za zdravje in dobro počutje je torej pomemben zdrav življenjski slog. Ali nam lahko zaupate nekaj praktičnih nasvetov, kako to doseči?

Prvo in najpomembnejše: Ne mučite se! Izberite šport, ki vam ustreza! Preizkusite različne športe, nato si postavite realne cilje, ki jih želite doseči. Ti naj bodo postopni. Uživajte! Vsekakor pa poskrbite tudi za zdravo in redno prehrano ter kakovosten spanec.

Ali menite, da je v osnovnih in srednjih šolah namenjenih dovolj ur športu in športni vzgoji? Ali je mladina dovolj osveščena o pomembnosti gibanja in tudi o športni ponudbi v okolici?

Menim, da bi v učnem načrtu tako za osnovne kot srednje šole bilo potrebno vpeljati več ur gibalnih dejavnosti. Vsak učenec bi moral med poukom imeti vsaj 1 šolsko uro športnih dejavnosti dnevno. Urniki so natrpani, otroci in mladostniki popoldanski čas v večini porabijo za pisanje nalog in učenje. Primanjkuje časa za zelo pomemben vidik zdravja. To je redno telesno gibanje. Vemo, da telesna aktivnost pomaga pri zmanjševanju stresa, vpliva na delovno storilnost – tako fizično kot intelektualno –, razvija motorične, družbene, kreativne in umske sposobnosti ter nenazadnje krepi imunski sistem in daje občutek zadovoljstva. Šolski sistem bi vsekakor moral ponuditi več ur športa.

Ob vseh informacijah, ki jih danes z nekaj kliki pridobimo, si upam trditi, da je mladina danes dovolj dobro ozaveščena o pomembnosti redne športne aktivnosti, ki je garancija za zdravo, zadovoljno in polno življenje. Vsekakor pa imamo tudi športni pedagogi veliko vlogo pri pravilnem posredovanju športnih znanj. In tu je umetnost delovanja mojega poklica. Motivirati učenca oziroma dijaka, mu približati določen šport, da ga vzljubi in se z njim ukvarja. To je zame največji izziv.

In za konec, bolj za šalo, kot za res: kolikšen je vaš maksimalni čas statične drže v položaju deske na komolcih?

Če sem iskren, vam ne morem odgovoriti s konkretnimi podatki. Nikoli nisem pomislil, da bi si meril maksimalni čas statične drže v položaju deske na komolcih. Po pogovoru s sodelavcem, ki »drži« šolski rekord, pa sem prepričan, da se ne bi uspel niti približati trenutnemu rekordu petih minut.

Emma Batagelj, 3. c

»Ne bojte se dela, poslušajte pamet, pa vam bo vse prav dobro šlo.«

Intervju s profesorico biologije Tino Zupančič

Kako bi se nam na kratko predstavili?

Sem Tina, mam dveh punčk, biologinja, ljubiteljica plesa, šivanja in dobrih knjig.

Ali Vas je že kot otroka zanimala biologija?

Zanimati me je začela nekje v 7. razredu OŠ.

Kakšne spomine imate na svoja srednješolska leta?

Lepe in malo manj lepe. Po eni strani nova prijateljstva, simpatije in doživetja. Po drugi pa nezaupanje vase in iskanje same sebe.

Imate morda, kot »ljubiteljica« narave, svojo najljubšo rastlino oz. žival?

Rastlina: kranjska lilija (*Lilium carnolicum*)

Žival: metulj petelinček (*Zerynthia polyxena*)

Letos prvič poučujete na ŠGV. Kako se Vam zdi poučevati? Je morda poklic profesorja težji, kot ste si predstavljali?

Poklic profesorice mi je všeč. Je pa težak toliko, kolikor so »težki« dijaki, ;) Izzivov je seveda veliko. Npr., kako na čim bolj zanimiv način predstaviti snov, ki ti osebno ni zelo blizu in bi jo najraje izpustil.

Kaj radi počnete v prostem času?

Veliko prostega časa namenim plesu. Več let plešem swing plese in *country line dance* (kavbojski ples v vrstah). Ker pa imam rada nove izzive, sem se letos začela učiti še step.

Bi nam zaupali svoj življenjski cilj? Imate kakšen nasvet za naše bralce?

Trenutno je moj življenjski cilj čim bolj vzgojiti hčerki, da bosta kos izzivom, ki ju čakajo v življenju. In se čim bolj približati zero waste in re-use načinu življenja (da pridelam čim manj odpadkov in stvari recikliram).

Ker zadnje čase berem predvsem pravljice, lahko podam nasvet iz Treh prašičkov: »Ne bojte se dela, poslušajte pamet, pa vam bo vse prav dobro šlo.«

Lana Pizzoni, 1. c

EKO KAMP BELLI

Ste vedeli, da tisti mali in hitri kuščar, ki se ob sončnih dneh greje na zidovih, ni martinček, kot mu vsi pravimo? To je tudi mene presenetilo, ko nas je na Eko kampu na Hrvaškem o tem poučila profesorica. Na kampu so poleg nas sodelovali še dijaki iz hrvaških katoliških gimnazij v Požegi in Virovitici, iz srbske pravoslavne gimnazije v Zagrebu in iz gimnazije v Travniku (v Bosni in Hercegovini).

V ponedeljek, 1. oktobra, se nas je šest dijakov iz 2. in 3. letnika skupaj s profesorico biologije Kristino Prosen s kombijem odpravilo v Požego. Peturna vožnja je bila vse prej kot dolgočasna, saj ni manjkalo pogovora in smeha. V Požego smo se pripeljali okrog 13.30 in zgledno zamudili. Žal si zato nismo ogledali *katoliške gimnazije*, kot pravijo svoji škofijski gimnaziji, nas je pa presenetil ogled Požege, na katerem se je zdelo, da smo se Slovenci, ki smo od vseh najmanj razumeli, edini trudili poslušati vodičko. Požega je čudovito, umirjeno mesto, zelo urejeno in z mnogimi kulturnimi spomeniki. Med drugim smo si ogledali cerkev sv. Terezije Avilske, katedralo (marsikatera naša cerkev je večja), in pod njo kripto s kapelo Janeza Pavla II., po katerem je poimenovana tudi bližnja gimnazija.

Po malici v enemu od razredov gimnazije, smo obiskali požeškega župana, ki nam je ponosno predstavil nogometni stadion, na katerem smo se pomerili v brcanju žoge. Vse skupaj je potekalo zelo sproščeno in čas je hitro mineval. Pozno popoldne smo se odpravili do doma, se nastanili, večerjali. Zvečer je vsaka skupina predstavila šolo, s katere prihaja.

Naslednje jutro smo se po zajtrku odpravili na orientacijski pohod po okoliških hribeh. Žal je bilo vreme zelo vlažno in mrzlo, voljo sta nam jemala še oblačno sivo nebo in veter, a smo se vseeno pogumno podali na večurni pohod, ki se je izkazal za zelo zanimivega. Narava je tam čudovita. Kljub slabemu vremenu nas je presenetila z nekaj dih jemajočimi razgledi po okoliški pokrajini. Na poti smo našli celo močerada in ga seveda vsi nujno fotografirali. "Kosilo" oz. *lančbokse*, kot so tam rekli paketu za na pot, smo pojedli v koči. Priznati moram, da nas je tudi notri pošteno zeblo, vzdušje pa kljub utrujenosti ni bilo tako slabo. Niti povratek v dom ni bil dolgočasen, tako da so se nekateri vrnili blatni in umazani. V končno toplem domu smo si pripravili nahrbtnike za večer v šotorih in se napotili proti kampu. Tam smo zakurili ogenj in študentje biologije, ki so nas spremljali tudi čez dan, so nam predstavili prepariranje žuželk. Zvečer se je oglasila kitara in kmalu so po dolini odmevale hrvaške pesmi. Zadnje besede so potihnile šele pozno v noč. Toda mene je tako zeblo, da sem se s spalno vrečo preselila k ognju in preostanek noči prespala pod zvezdami.

Zjutraj smo na hitro pojedli sendviče in se ponovno opremljeni z lančboksi odpravili na pot. Tokrat so nam nekatere znamenitosti predstavili kar dijaki iz Požege, in čeprav je bilo jutro še vedno mrzlo, smo prvič po dveh dneh videli sonce. Ko nas je pot peljala skozi gozd, se je zdelo, kot da hodimo po drugem svetu. Visoka in ravna drevesa z gostimi krošnjami, večinoma bukvami, so prepuščala redke sončne žarke, da so se nenavadne rastline praviljično lesketale. Priznati moram, da me je spominjalo na lepo urejen deževni gozd. Po nekaj urah smo prisopihali do cilja in pojedli sendviče. Sledile so predstavitve o vplivu turizma na okolje, in ker nam tega prej niso povedali, je naš USB-ključek s predstavitvijo ostal v domu. Na srečo nam je uspelo po spominu sestaviti novo predstavitev, ki je bila na koncu celo boljša od prve. Tik preden smo se odpravili proti domu, smo si ogledali še čudovit slap. Tisti večer smo imeli molitev v cerkvi. Večerja je posebej teknila, še bolj pa topla prha. Spati pa kljub utrujenosti nismo šli do poznih ur, saj smo se vztrajno igrali »mafijo«, v kateri so bili profesorji seveda prvi osumljeni.

V četrtek je bilo vse skupaj bolj sproščeno. Z avtobusom smo se vozili po Slavoniji in si ogledovali mesteca in znamenitosti. Med drugim bližnji kamnolom, ruševine gradu Rušica, ob jezeru smo se razgibali z igranjem odbojke in nogometa. Med ogledom ruševin nekdanjega mogočnega gradu je Maj ulovil »martinčka«. Takrat nas je profesorica Kristina poučila, da to ni martinček, pač pa pozidna kuščarica in da martinčke načeloma najdemo pri nas le v Vzhodni Sloveniji. Kosilo smo pojedli na *Katoliški gimnaziji* v Virovitici, kjer smo si ogledali tudi cerkev. Mesto je lepo urejeno, veliko se gradi, na žalost pa se prebivalci množično izseljujejo, tako da je kar srhljivo vsepovsod videti prazne hiše. Pred povratkom v dom smo si ogledali še arboretum drevesnih vrst. Zvečer smo se spet igrali »mafijo«, ki je bila z vsako igro bolj napeta. V petek zjutraj nama s Saro kot nalašč ni zvonila budilka, in čeprav je bilo prijetno dlje spati, sva skoraj zamudili na zajtrk. Ko smo spakirali kovčke, smo se odpeljali v Požego na zaključno prireditev, na kateri smo ponovili svojo predstavitev o vplivih turizma. Slovo je bilo polno objemov in neštetihih pozdravov. V Vipavo smo se vrnili pozno popoldne.

Na splošno je bil Eko kamp zelo zanimivo in prijetno doživetje, ki ga zagotovo ne bi rada zamudila. Najbolj me je skrbelo razumevanje jezika, a smo se kmalu privadili. Ko ni šlo s hrvaščino, je pomagala angleščina. Za konec bi rada povedala še, da me je od vsega najbolj presenetil odnos dijakov do profesorjev, saj se tako dijaki do profesorjev kot tudi profesorji do dijakov vedejo zelo sproščeno in prijateljsko.

VTISI udeležencev:

"Zanimivo je bilo videti medsebojni odnos profesorjev. Bilo je, kot da bi bili sošolci (zabavali so se, si pripovedovali šale ...)" **Maj**

"Kljub hladnemu vremenu smo se imeli na taborjenju zelo lepo, saj je bila to nova izkušnja, ki bi jo z veseljem ponovila." **Vesna**

"Vzdušje je bilo zelo sproščeno, saj smo se z drugimi dijaki lepo razumeli ter se zabavali z družabnimi igrami." **Sara, Teodora in Vesna**

"Hrana je bila okusna in dobro pripravljena, lahko bi pa kdaj dali negazirano pijačo za na pot. Pokrajina je lepa, umirjena in prijetna, odlično za malo prediha." **Vid**

Nika Uršič, 2. a

PLASTIKA, ZANKA OKOLI VRATU ZEMLJE

V preteklem letu je bilo tudi na naši šoli slišati veliko o plastiki. Na to temo so potekale najrazličnejše delavnice, na katerih smo dijaki iskali rešitve na neodgovorjena vprašanja o tem, za naše pojme težko povsem nadomestljivem materialu. Največkrat je za razmetavanje z njo krivo ravno nepoznavanje same problematike in posledic, ki jih plastika prinaša na dolgi rok.

Plastika je skupno ime za sintetične in polysintetične materiale, ki jih pridobivamo iz organskih ogljikovih spojin, kot je surova nafta.

Zakaj je plastika sploh škodljiva?

Če želimo ukrepati in s tem kaj spremeniti, se moramo najprej zavedati posledic, ki jih plastika prinaša našemu planetu in tudi nam samim. Razlogov je več. Plastika ni razgradljiva oz. je njena razgradnja izjemno dolgotrajna, saj narava ni evolucijsko prilagojena nanjo. Vedno več je vloženega truda v reciklažo, kar sicer pomaga zmanjševati njeno proizvodnjo, a problema popolnoma ne odpravi. Plastiko se lahko reciklira le enkrat ali dvakrat, nato ta izgubi kvaliteto in postane odpadek. Kot nerazgradljiv odpadek zaide v oceane, kjer jo uživajo morske živali, posledica tega pa so mnoge zadušitve in smrti morskih prebivalcev. Ne le da ima plastika vpliv na živali, vpliva tudi na nas, ljudi. Živali, kot npr. ribe, ki se nezavedno prehranjujejo z mikrodelci plastike, mi uživamo kot del naše prehrane. Kljub izjemni praktičnosti namreč plastika vsebuje številne škodljive kemikalije, npr. bisfenol A, ftalate, aditive in druge spojine, ki rušijo hormonsko ravnovesje pri ljudeh in živalih. Te snovi tudi zelo pogosto prehajajo v pijačo in hrano, ki je v njej shranjena, še posebej, če je embalaža opraskana. Če plastično embalažo izpostavljamu soncu ali pa jo segrevamo v mikrovalovni pečici, se izločanje teh snovi še pospeši. S tem tvegamo, da bomo porušili proces nastajanja estrogena in ščitničnih hormonov, to neravnovesje, ki ga povzroči dolgotrajna uporaba mehke plastike, pa povzroči nastanek alergij, astme, poškodbe jeter, sladkorne bolezni in različne bolezni imunskega sistema. Škodljive snovi najbolj vplivajo na otroke in dojenčke, še posebno v času nosečnosti, ko so za škodljive vplive zelo dovzetni. Pojavijo se lahko hiperaktivne motnje in najrazličnejše vrste duševnih zaostalosti. Raziskave so pokazale, da že tri dni prehranjevanja z živilji, ki niso bila shranjena v plastičnih posodah in folijah, dva- in celo trikrat zmanjša nivo teh kemijskih snovi v našem urinu. Ta ugotovitev dokazuje, da je zdravje v naših rokah!

5 nasvetov za vsakdanje življenje

1. Plastenke nadomestimo s steklenicami

S to enostavno potezo si na dolgi rok prihranimo veliko denarja in poskrbimo za svoje zdravje.

2. Kavne lončke prinesimo s seboj

Na avtomatih za kavo izberemo gumb, ki omogoča uporabo lastnega lončka in tako prihranimo veliko odvečnih plastičnih.

3. Prenehajmo z uporabo plastičnih slamic

Slamice so resnično neuporabne stvari, še posebno ko poskušamo zmanjšati svojo porabo plastike. Če pa jih nujno potrebujemo, so sedaj na trgu že kovinske in steklene slamice, ki se jih po uporabi pomije.

4. V trgovino prinesimo s seboj lastne vrečke

Lahko so plastične, ki jih hranimo doma še od prejšnjih nakupov, čeprav ima to slab vpliv na naše zdravje. Najboljša alternativa plastičnim vrečkam so vrečke iz blaga tudi za sadje, s katerimi ogromno pripomoremo k zmanjšanju odpadkov. S seboj prinesimo vrečke iz blaga za sadje, saj so te plastične vrečke ene najbolj škodljivih za naše zdravje in planet.

5. Alternative v osebni higieni

Plastične zobne ščetke zamenjajmo z lesenimi, ki so na trgu že zelo razširjene in tudi cenovno zelo dostopne. Uporabljajmo milo v kosu, ki nam lahko služi kot milo za telo in roke, prihrani nam denar in prostor, povrhu pa je še pakirano v razgradljive materiale, npr. papir.

**Ponovno uporabi,
zmanjšaj porabo,
recikliraj!**

To je le nekaj nasvetov, kako lahko vsak posameznik že z majhnimi koraki ogromno pripomore k velikim spremembam. Večja kot bo ozaveščenost, bolj se bomo trudili kaj spremeniti. Opaziti je že velike spremembe, saj se trgovinske verige odločajo za prepoved prodaje plastičnih vrečk, sprejeta pa je bila tudi evropska direktiva o prepovedi proizvodnje izdelkov za enkratno uporabo. Če bomo nadaljevali po tej poti, čaka nas in naše potomce še svetla prihodnost.

Klara Kavčič, 3. c

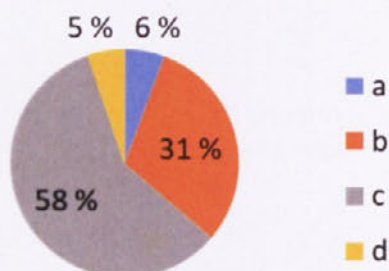
KOLIKO SMO ŠKOFIJCI (RADI) IZPOSTAVLJENI

Beseda izpostavljenost se danes večinoma uporablja v zvezi z različnimi škodljivimi stvarmi, npr. strupi, onesnaževanjem, stresom, boleznimi ... Zelo malokrat pa se omenja kot izpostavljenost posameznika v družbi in med ljudmi.

Kaj pa sploh je izpostavljenost? Ta pojem vključuje: biti prepoznaven, drugačen, »stand out« ...; dramatično rečeno: »Biti na milost in nemilost izpostavljen drugim«, kar v resnici drži, saj si vsakič, ko stopimo iz množice, drugi lahko ustvarijo o nas neko mnenje, na katerega skoraj nimamo vpliva. Izpostavljeni smo na različne načine. Najbolj pogosto si izpostavljenost zamišljamo kot javno nastopanje, vendar je že vsaka omemba nekoga izpostavitelj te osebe. Ključno vprašanje pri tem je, kdaj se sami počutimo izpostavljeni in kdaj nam ob tem postane neprijetno. S pričujočo anketo smo želeli izvedeti, kako se škofijci odzivamo na vsakdanjo izpostavljenost in še posebej, ali smo kot dijaki škofijske gimnazije kaj bolj izpostavljeni kot sovrstniki iz drugih šol.

Ankete smo rešili dijaki vseh razredov, in čeprav so bili odgovori zelo različni in včasih še preveč izvirni, mislim, da so rezultati realna slika naše šole. Na splošno se ne obremenjujemo preveč z izpostavljenostjo in je postala del našega vsakdanjika. Temu primerno se ponavadi tudi odzivamo na razne situacije. Še vedno pa se nas večina ob izpostavljenosti počuti bolj ali manj nelagodno in marsikdaj raje ne bi bili središče pozornosti.

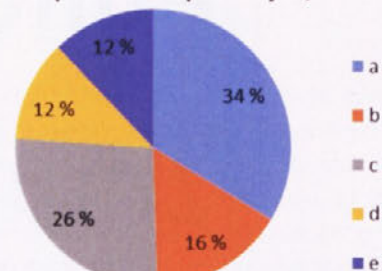
Se ti zdi, da si na ŠGV kot dijak/-inja izpostavljen/-a?

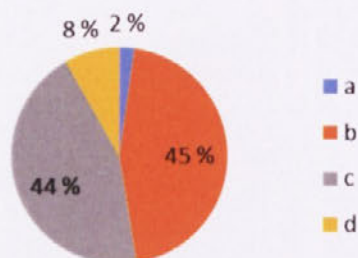
Pri vprašanju »Se ti zdi, da si na ŠGV kot dijak/-inja izpostavljen/-a?« nas je več kot polovica odločno zatrnila, da *nihče nikogar ne izpostavlja*. Malo manjša skupina pa nas meni, da *smo izpostavljeni, vendar nas ta izpostavljenost ne moti*.

Pri naslednjem vprašanju »Predvsem zaradi česa meniš, da si ponavadi izpostavljen/-a?« so bili odgovori kar precej različni, največ pa se nas počuti izpostavljene med govornimi nastopi in spraševanji pred vsem razredom.

Predvsem zaradi česa meniš, da si ponavadi izpostavljen/-a?

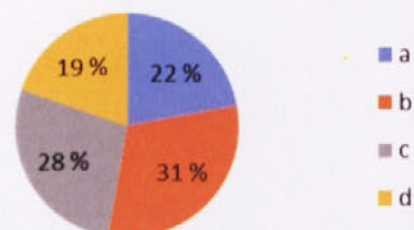
Kako se počutiš, ko te nekdo izpostavi?

Na vprašanje »Kako se počutiš, ko te nekdo izpostavi?« sta bila enakovredno prevladujoča odgovora: *Nič nimam proti, tudi to je del življenja* in *Malo mi je nelagodno, raje ne bi bil izpostavljen*. Na srečo nas je malo tistih, ki se ob tem počutimo zelo nelagodno, še manj pa nas je tistih, ki bi v izpostavljenosti uživali.

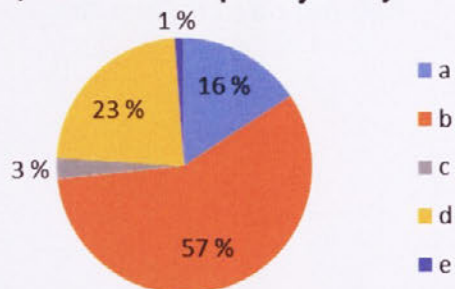
V javnosti je izpostavljenost dokaj prostovoljna oz. se vsak izpostavi toliko, kot sam želi. Škofijci smo skoraj v enaki meri izpostavljeni na kulturnih prireditvah, potem glasbenih nastopih, koncertih, na športnih tekmovanjih, pri sv. maši ..., (torej smo dejavni na vseh področjih J), najbolj pa se udeležujemo na *glasbenih prireditvah in koncertih*.

Kdaj si najbolj izpostavljen v javnosti?

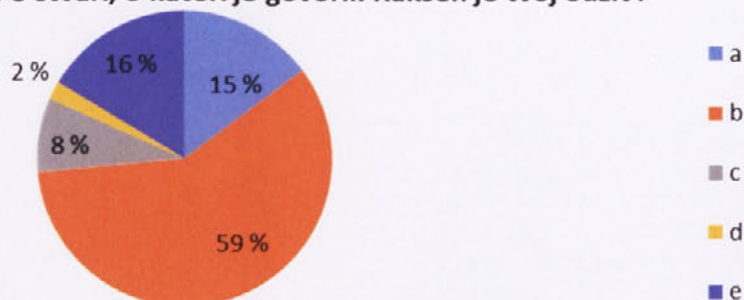

Kako se odzoveš, če nekdo nasprotuje tvojim vrednotam?

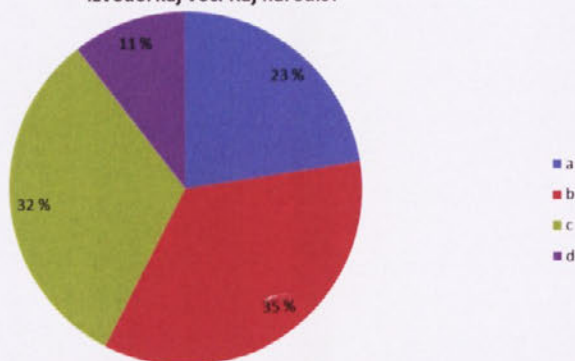
»Kako se odzoveš, če nekdo nasprotuje tvojim vrednotam?« Večina nas odreagira dokaj mirno in preprosto povemo, da ima lahko vsak svoje mnenje, nismo pa se pripravljene kregati in se posebej zavzeti za svoje prepričanje. Nekaj nas je tudi pogumnejših in smo trdno prepričani o svojem prav ter pripravljene narediti vse, da bi ta prav sprejeli tudi drugi. Nekateri pa so »za sigurno« raje tihi.

Predstavljalj si, da si na predavanju. Predavatelj je pravkar povedal nekaj, kar se ti zdi popolnoma narobe. Na koncu te pred vsemi vpraša, kakšno mnenje imaš o stvari, o kateri je govoril. Kakšen je tvoj odziv?

Vsak je že kdaj bil na predavanju. Ponavadi predava strokovnjak, ki naj bi nas nečesa naučil. Toda kaj se zgodi, ko se nam njegove trditve ne zdijo več pravilne? Večina škofijcev mu iskreno pove, da se z njim ne strinjamo, hkrati pa mu dopuščamo njegov prav, saj je vendarle strokovnjak (čeprav se vsak lahko zmoti). Tisti bolj samozavestni ga zavzeto podučimo, da se moti, nekateri pa svojega mnenja raje ne delimo z drugimi.

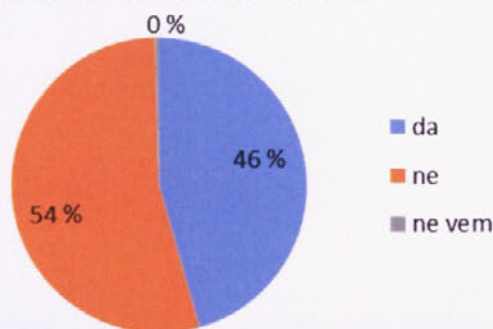
Predstavljalj si, da si na predavanju o zdravi prehrani. Predavatelj omeni dieto LCHF, o kateri bi zelo rad izvedel kaj več. Kaj narediš?

Ko se govori o temi, ki pove malo več o nas samih, npr. glede hrane, je več možnosti, da nas bodo drugi ljudje sodili na podlagi tega, kar vprašamo, kar nas posebej zanima. Verjetno se nas prav zaradi tega v takem položaju večina izogiba izpostavljenosti. (No, nekateri se znajdejo in se o tem, kar jih zanima, poučijo na internetu.)

Se ti zdi, da smo škofijci bolj izpostavljeni kot drugi dijaki, ker hodimo na katoliško šolo?

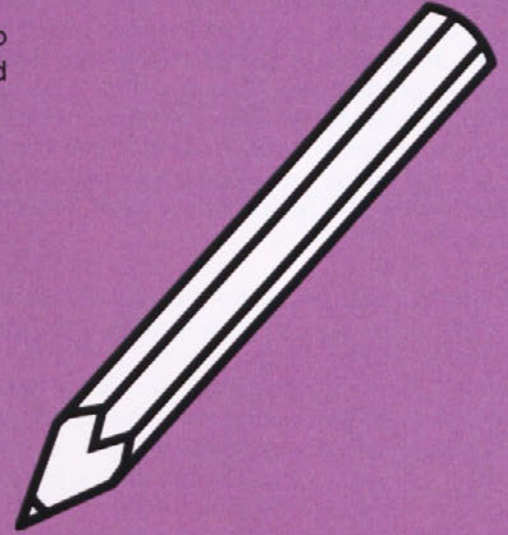
DA	NE
Od nas pričakujejo, da smo zglednejši, pridni ...	To dejstvo ne spremeni ničesar.
Ker ostali mislijo, da se odločamo za duhovniški poklic, redovništvo.	Ljudi ne briga.
Ker se ŠGV šteje za težjo šolo.	Vsi smo enako izpostavljeni, ker povsod velja enak šolski sistem.
Ker so takoj, ko to omenim, vsi presenečeni in začudeni.	Šola ne vpliva na izpostavljenost.
Ker ima ŠGV nek ugled.	Smo samo šola, gimnazija je gimnazija, razlika je samo 1 ura VIK na teden.
Katoliške šole niso ravno kul, so preveč zategnjene.	Vsi smo enaki.
Razne prireditve	To je povsem odvisno od posameznika in ne od šole.
Večina šol ni katoliških, zato izstopamo.	Lahko smo pri določenih priložnostih izpostavljeni na drugačen način, vendar so (veliko) izpostavljeni tudi na drugih šolah.
Ker je škofijska gimnazija nekaj posebnega.	Vsak se izpostavlja toliko, kot sam hoče.
Ker imamo drugačen način delovanja, ki nekoliko izstopa – zaradi vere, vključene v pouk.	Katoliška šola se ne razlikuje od drugih, čeprav je katoliška.
Zaradi molitev – predsodki, da ves čas molimo.	Profesorji so bolj prizanesljivi.
Stereotipi glede katoliških šol.	Dijaki smo, tako kot vsi ostali.
Profesorji nas vključujejo v pouk.	ŠGV je normalna gimnazija.
Več priložnosti za izpostavljenost v vsakdanjem življenju.	Nihče nobenega ne silí v to, da mora biti izpostavljen.
Ljudje gledajo na našo šolo malo drugače	Smo enaki, ampak boljši.
Včasih bi radi ljudje izvedeli več o ŠGV.	Nobeden ne da veliko na to, da je to verska šola.
Ker nosimo neko oznako, to je družbeno aktualno.	Ljudje se bolj obremenjujejo sami s sabo kot z okolico.
Več se govori o nas.	Živimo v svetu, kjer se sprejema drugačnost.
Ker s tem priznaš svojo vero, mnogi pa te zato obsojajo.	Smo enakovredni.
Ker smo boljši od ostalih SŠ, v oporo nam stoji Bog.	Ne vpliva na izpostavljenost.
Mislijo, da smo 100 % vsi dijaki ŠGV kristjani.	Nimaš stika z zunanjim svetom.
Ker se na vero v tej državi gleda slabo, smo zaznamovani.	Večina se jih ne ukvarja s tem, da smo katoliška šola.
Velikokrat smo tarča posmeha, zafrkavanja, neodobravanja.	Smo celo premalo izpostavljeni.
Majhna šola.	Sami odločamo, kam naprej.

Na zadnje vprašanje »Se ti zdi, da smo škofijci bolj izpostavljeni kot drugi dijaki, ker hodimo na katoliško šolo?« smo odgovorili kar precej enakovredno z *da* in *ne*, čeprav nas več meni, da nismo. Odgovori na podvprašanje »Zakaj?« so si bili presenetljivo kar precej podobni, ponekod pa so za odgovor *ne* oziroma *da* uporabljeni celo enaki argumenti.

Izpostavljenost je lahko dobra in slaba. Naučiti se moramo, da jo uporabimo v svoj prid in suvereno nastopimo, saj je to ena izmed najpomembnejših veščin, ki jih bomo v življenju uporabili.

Neja Peršič in Nika Uršič, 2. a

ZAKAJ SMO MLADI PASIVNI?

Na našo generacijo s strani starejših pogosto prileti očitek, da smo pasivni, vdani v usodo in se nismo pripravljene postaviti zase ali za svoje mnenje. Žal je v teh besedah veliko resnice. Volilna udeležba mladih je zadnja leta porazna. Naše politike izvolijo stari ljudje, ki jih zemeljske stvari čez deset let (ali manj) ne bodo zanimale prav dosti; mladi, na katerih menda svet stoji, pa vse to gledamo in preprosto skomignemo z rameni. »Bo že bolje,« si rečemo, in gremo naprej po svojih opravkih. Ali pa v sobo, se učiti.

Ko starejši ljudje iščejo vzrok za našo vdanost v usodo, se po stari slovenski navadi radi operejo krivde za trenutno stanje. Tako pride na plano teorija, da se mladi bojimo izpostavljenosti v javnosti.

Osebnostno menim, da to sploh ne drži. Mladi se danes javne izpostavljenosti ne bojimo nič bolj kot ljudje naših let pred dvajsetimi ali tridesetimi leti. Poglejte samo našo pogosto uporabo socialnih omrežij; ni trenutka, ki ga ne bi bili pripravljene takoj deliti z desetimi ali celo stotinami prijateljev in »prijateljev«. Kar pa seveda ni enako kot argumentirati svoje mnenje v debati ali pogovoru. Na spletu namreč lahko natančno določimo, kako nas bodo ljudje dojemali. Vsako fotografijo lahko popravimo, kolikor nam srce poželi, vsak *tweet* ali *facebook* objavo lahko izpilimo do popolnosti, vsako besedo lahko izbrisemo in zopet napišemo tisočkrat. Medtem ko to v resničnem svetu preprosto ni mogoče. Kar ti prileti iz ust, bodo pač drugi slišali neizpiljeno in necenzurirano, in to je, po pravici povedano, precej strašljivo. Poleg tega pogosto slišimo, da so tega ali tega pisatelja, igralca ali režiserja odpustili zaradi neumne šale, ki jo je izrekel pred desetimi leti. Verjetno se vsi strinjamo, da takšno okolje ni najbolj spodbudno za izražanja mnenja, še posebej, če je to drugačno od večinskega.

Če torej strah ni razlog za pasivnost današnje generacije, je treba razloge iskati drugje. Na primer v dejstvu, da veliko mladih sploh nima izoblikovanega svojega mnenja o marsičem. O politiki se pogovarjamo samo, ko se šalimo. Ne moti nas, da o naši prihodnosti odločajo drugi. Veliko nas sploh ne ve, da smo člani Dijaške organizacije Slovenije, ki ščiti naše interese. Seveda bodo starejši tudi krivdo za to zvalili na nas, toda treba je biti iskren. Če bi bilo mnenje mladih cenjeno, poslušano in upoštevano, bi ga izražali bolj pogosto in z večjim navdušenjem. Veliko več mladih bi se vključilo v politiko in aktivizem, najsibo ekološki ali kakršenkoli drugi. A to ni v nikogaršnjem interesu. Interes vladajočih je, da ostanejo na oblasti, ta interes pa mladi z našim teženjem k spremembam ogrožamo.

Treba se je torej izpostaviti, a ne za vsečke, temveč za konkretne cilje in namene, ki bodo izboljšali prihodnost nas in naših potomcev.

Domen Medvešček, 2. a

Škofijci v Stični

»Ne boj se!« je bilo geslo letošnjega že 37. srečanja mladih katoličanov v Stični. Zjutraj smo se na avtobuse, vlak drenjali mladi iz vse Slovenije. Tako dolgoletni obiskovalci kot novi obrazi smo vsak s svojimi pričakovanji hiteli na ta posebni dogodek. Zabava se je začela že z vožnjo, bodisi ob radoživem klepetu s prijatelji ali ob (dolgočasnem) poslušanju duhovnika, mnogi pa smo že na poti navdušeno zapeli ob kitari. Geslo, zarezano v modro-zelena zapestnica, ki smo jo dobili ob vstopu, je – kot vsakič – sporočalo tiste prave besede, v katerih se najde prav vsak. Tokrat smo v njem lahko prepoznali toplo spodbudo.

Ob prihodu smo se zbrali na osrednjem prireditvenem prostoru. Tam so se po stojnicah potikali prijatelji, v ozadju jih je spremljala glasba Stična benda ... Ponovno so se obudila (srečala) stara znanstva, upi, iskanje, spontano stkana nova prijateljstva, na delavnicah pa so nas čakali novi izzivi, druženje in skupaj s tisoči mladih iskanje ljubezni in vere. Prvi del programa je potekal na treh prizoriščih, glavna tema pa je bila iskanje odgovora na vprašanje, česa se mladi bojimo in kako ta strah preseči. Spodbujali so nas, naj na listek napišemo svoj največji strah, nato pa ga odvržemo v posodo, v kateri so naši strahovi zgoreli v plamenih.

Drobni izzivi na stojnicah, kot npr. objem neznanca in zaupanje kakšne skrivnosti, so pravzaprav kot nalašč, da v poplavi neznanih obrazov spoznaš novega prijatelja. Nekaj uvodnih besed kot: »Veš, sem dobila izziv ...«, in tako besede stečejo. Dobro je seveda, da neznanec od tebe ne zbeži, ampak še sam sproščeno sodeluje v pogovoru.

Sledilo je kosilo iz popotne torbe, lahko pa so smo si privoščili še sladoled, vafle in druge prigrizke. Popoldne so se ponujale delavnice in osrednji prostor je bil kmalu nenavadno prazen. Na avtobusu so nam svetovali, da si izberemo eno delavnico in jo poslušamo do konca, ker z beganjem od ene do druge ne odneseš veliko. Delavnica 11: *Misijoni* – zanimiv naslov z odprtimi vprašanji je pritegnil našo skupinico. Dobili smo odgovore na neizrečena vprašanja, pa tudi na taka, na katera nismo pomislili, in odprl se nam je nov svet življenja misijonarjev in ljudi na območjih misijonov. Osnovne informacije, ki jih lahko podelimo: da se pridružiš misijonarjem, moraš imeti vsaj 18 let, letalsko karto in jeklene živce, da prebrodiš vse, kar ti življenje v Afriki, Aziji ali kje drugje vrže v obraz. Revščina, pomanjkanje, upadli obrazi, prazni želodci, nemirne glave, ki (običajno) le težka sprejemajo znanje. Mogoče pa je vredno, ko se ti drobni obrazek posmeje, mu stisneš ročico in se z njim odpraviš na igrišče. Ena izmed delavnic je bila tudi razprava o vprašanjih, ki se jih vsi raje izogibamo: o splavu, evtanaziji, kloniranju .... Tam smo izdelali plakate, delili mnenja in razjasnili marsikatero vprašanje. Presenetljivo je, koliko mladih ima podobno mnenje, čeprav smo si na prvi vtis popolnoma različni. Sklenili smo, da bi se morali o tem več pogovarjati in tako pomagati tistim, ki si morda ne upajo izraziti svojega mnenja.

Okrog 14.30 smo se spet zbrali skupaj, pri maši, ki jo je daroval ljubljanski pomožni škof Franci Šuštar. Letos nas ni močil dež, dežnike pa smo vseeno vsi odpirali, tokrat, da bi se zaščitili pred žgočim soncem. Za konec so nam zaigrali še Stična bend in nemalo jih je pod odrom navdušeno spodbujalo nastopajoče.

Smo našli, kar smo iskali? Upamo, da. Zagotovo pa kraj, ki nas bo vsako leto sprejel (vsaj, dokler bomo mladi ali pa se bomo take počutili) in nas povezal takšne, kot smo, različne z enako ljubeznijo do Boga in naše vere.

Nika Uršič, Tia Marc, 2. a

DNEVI DUHOVNOSTI

Med našim bivanjem v Logu so se pripetili številni zanimivi dogodki. Odločili smo se, da jih nekaj predstavimo. Naj pove-
mo, da so izjave urejene tako, da bi jih lažje razumeli.

SREDA, 19. 9. (Vožnja z avtobusom do Loga pod Mangartom.)

NIKA: S kitarsko spremljavo Domna in Gregorja smo na zadnjih sedežih avtobusa peli različne pesmi. Čez nekaj časa smo
se naveličali, zato smo pesmi raje samo predvajali. Ko se je to zgodilo, sem se šla pogovarjat z Žano.

TIA: Zadnji sedeži na avtobusu so bili zasedeni (predvsem zaradi kitarskih torb), zato sem sedela v sprednjem delu avto-
busa. Pogovarjala sem se s sosedi in občudovala naravo. Bilo je kar lepo.

ČETRTEK, 20. 9. (Zvečer jezni gospod zahteva, da utihnemo.)

MAJ: Videl sem nekega gospoda, ki je po pogovoru z Blažem jezno odšel. Izgledalo je, kot da se norčuje iz nas, a da
hkrati misli resno, tako da nisem bil prepričan, kaj je sploh počel pri nas.

BLAŽ: Neki gospod je prišel do mene med večernimi aktivnostmi (ravno smo se igrali *primitivca* – pri tej igri se pač tuli) in
me vprašal, ali plešemo kakšen indijanski dežni ples. Nadaljeval je z vprašanjem, ali izganjamo hude duhove. Nato mi je
rekel, da so sosedje šli spat, kar se mi je zdelo čudno, glede na to, da je bila ura šele osem. To sem mu tudi povedal.
Nato je jezno odšel.

PETEK, 21. 9. (Skok s skale v mrzlo vodo v potoku nad vasjo.)

GREGOR: Ko sem skočil s skale v mrzlo vodo, mi je bilo kar lepo, a grozno mrzlo. (Opomba avtorja: Gregor se je med
dajanjem izjave od mraza tresel kot šiba na vodi.)

DOMEN: Um ... ne vem, no ... to je bila najboljša stvar, ki sem jo naredil v tem življenju. V bistvu ne, to je bila druga naj-
boljša odločitev mojega življenja. Prva je bila, da pridem na Škofijsko.

KAJA: Kljub mrazu so me ob skoku preplavili odlični občutki. Žal sem bila edina punca, ki se je kopala. Razočarana sem.
Ko sem se šla preobleči v suha oblačila, sem skoraj padla ...

SOBOTA, 22. 9. (Odhod domov.)

»Nastal je velik jok, vrgli so se Pavlu okrog vratu in ga v slovo poljubljali.« (Apd 20,37)

Domen Medvešček, 2. a

Proti Logu pod Mangartom smo se
vozili odločeni, da bomo zadnji skupni
duhovni vikend preživeli veselo, ob
kitarah in petju, dobri hrani, smešnih
šalah in veliko smeha. Vse zadane cilje
smo dosegli - skupaj smo šli na
sprehode, pripravili maše, peli, dokler
so nam glasilke dopuščale, pojedli
čisto vse, kar smo nakuhali, in se po
treh dneh domov odpravili obogateni
z novimi znanji, razredno ljubeznijo in z
velikimi upi za prihodnost.

Tinkara Božič, 4. a

Šolske jaslice

Poseben, star običaj ob božičnem prazniku je tudi postavitve jaslic. Pogled na Jezusa, Sveto družino nam razodeva pravi pomen tega velikega praznika. Tako je božič praznik, katerega zgodbo in skrivnost lahko tudi »vidimo«. Jaslice, take ali drugačne pa skrivajo v sebi sporočilo, vendar ga ni vedno lahko prepoznati. Človek mora preprosto imeti vero, da lahko prav v jaslicah vidi skrivnost našega odrešenja. Tudi šolske jaslice so zagotovo nekaj posebnega. Njihov čar je tudi v tem, da vsakemu pustijo drugačen vtis in sporočilo, pa vendar v njih vsi vidimo njega, Jezusa, ki se je rodil.

Kaj je gospod kaplan Primož Erjavec povedal o šolskih jaslicah?

Ko se ustavim ob šolskih jaslicah, mi pripovedujejo o dveh stvareh. Narejene so iz časopisnega papirja in zato mi govorijo o preprostosti, ki bi jo postavil v seznam vrednot mladosti. Prepričan sem, da zelo veliko pridobimo s preprostim življenjem in nezahtevnostjo. To izkušamo, ko potujemo, kar mladi radi delate. In kadar sprejemamo druge ter z njimi delimo, kar imamo. Tako prihaja tudi Bog med nas za božič. Drugo, kar razberem iz tega »izdelka« pa je, da smo zmožni dopolnjevanja in sodelovanja. Predlog adventa, da gremo s kolesom na pot, so ustvarjalci dopolnili s parkiriščem za kolo in povabilom, da se ob božiču res zaustavimo. Tudi jaslice po razredih in v kapeli so estetsko lepe in sporočilne.

Ustvarjalci letošnjih jaslic so dijaki drugega letnika. Kaj so o jaslicah povedali sami?

Letos smo se odločili narediti jaslice na kar se da preprost način. Želeli smo jih narediti tako, da bi bile v kontekstu s kolesom, ki je bilo že prej postavljeno k stopnicam. Sestavljanje jaslic je bila prava izkušnja. Zjutraj smo se najprej zbrali v knjižnici. V zraku se je že čutila pozitivna energija in pričakovanje, da bomo končno začeli ustvarjati. Začeli smo s izrezovanjem Svete družine in mečkanjem papirja, ki smo ga prilepili na karton. Nazadnje smo še obarvali figure. Jožef in Marija sta črna, Jezus pa je zlat. S tem smo želeli izpostaviti novorojeno dete, saj smo navsezadnje praznovali Njegov rojstni dan. Izziv je bil tudi, kako utrditi figure, da bodo stale pokonci. Že velikokrat smo delali jaslice, vendar so te ene najlepših, ker imajo lep namen in pomen. Med izdelovanjem figur in postavljanjem samih jaslic smo se sprostiti in se tudi med seboj povezali. - Lucija Štremfelj in Aljaž Valič, 2.c.

Letos smo se k Jezusu odpravili s kolesom. Enostavno nismo imeli časa, da bi šli peš. Vsi smo le hiteli in se osredotočili na cesto. Nismo si vzeli časa, da bi se ozrli okrog sebe in uživali v trenutku. Vsega je bilo preveč: obveznosti, napetosti, pričakovanja ... Jaslice smo pripravili iz časopisa – ki ga preberemo in nato zavržemo. Lahko je dokaz, da za božič lučke, balončki in velike smreke niso najpomembnejše. Pomembno se je zbrati skupaj z družino in pričakati Odrešenika sveta. Nam mladim Jezus predstavlja nek vzor. Živel je pošteno in bil je dober do drugih. Tudi mi poskušajmo živeti na pošten način, v dobrih odnosih z drugimi, še posebno z družino. Zato si v času božiča, ko svet upočasnjuje svoj ritem, vzemimo čas in se ustavimo, odložimo svoje kolo in uživajmo v čarobnosti praznika. - Ustvarjalci jaslic

Trud in čas in zamisli, ki smo jih vložili, prinašamo pred Jezusa. Jaslice so postavljene. Ko radostno stojim ob jaslicah, vem, da se je rodil Jezus. Pa ti? Verjameš v tega otroka, ki na svet prinaša mir? Prepričaj se!

Prispevke zbral in uredil Luka Štrukelj, 1. b

ODPUSTIM

Vsi odpuščamo. Eni bolj, drugi manj, lažje ali težje. Vedno sem si predstavljala, da ko nekemu nekaj odpustiš, vzklje nov cvet, posije novo sonce.

Vseeno pa ne gre tako enostavno, saj je življenje prezapleteno za navadne smrtnike. Ko te nekdo zares razžalosti in si ves prepojen z obupom, vedno premlevaš, kako ti je hudo. To se mi velikokrat zgodi. A kaj kmalu se zavem, da obstaja na tisoče duš, ki prav zdajle ugašajo in potrebujejo Njegovo pomoč, jaz pa lahko nekaj podarim v ta namen.

Ne glede na okoliščine pa imamo vedno vsaj dve možni stezi: Prva te vzgaja in – čeprav zgleda na prvi pogled nasprotno – kaže višjo pravičnost. Priti do cilja te poti je težko, saj je polna preprek in preizkušenj. »Odpusti mi!« ti naroča vest, ki te vodi. Druga pa je tista lažja: »Smili se sam sebi, ne naredi ničesar in pojdi po poti naprej brez izgub.« Na začetku morda res ne boš občutil samote in praznine, vendar boš z vsakim nadaljnjim korakom tonil globlje v nezadovoljstvo.

Vsakomur moraš znati ponuditi nov požirek, novo besedo, priložnost. Kajti on, Vsemogočni, je odpuščal. Prav tebi je ponudil, da znova zajameš iz studenca ter se napolniš z njegovo ljubeznijo.

Lana Pizzoni, 1. c

DVOGOVOR ZALJUBLJENIH TUJCEV

Rekel si,
da živiš pod istim soncem kot jaz.
Da živiš onkraj neprehodnega zidu,
segajočega do zvezd,
bližnjih in daljnih.

Rekla sem,
da sem si izdelala krila
in da vedno letim za soncem,
začarana od žarkov,
ki talijo led z mojih hladnih ustnic.

Odšel si
in s seboj vzel sonce.
Nadela sem si rdečo šminko
in počela, kar sem najbolje znala.
Letela za soncem.

Če moje življenje ne bi bilo
fantazija,
bi ti pustila sonce
in šla objet luno.

A vsak zase pozabljava,
da je življenje končno,
in minljivca
nikoli nisva sedela na vrhu zidu
in opazovala zvezd.

Klara Kavčič, 3. c

bitka (Taji)

sonce zahaja
počasi leze
nevidna skoči iz zasede
in preden dojameš
kaj se dogaja
srce krvavi
in lastna pljuča je predrla z rebri
panika! panika!

o čem razmišlja človek ko ve da bo umrl?

vzorcev se spominjaš
svojega orožja
štiri dva šest
ni pekla ni nebes
ni nikogar poleg tebe
dihaj svoj biti
in živiš naprej
z vdihom se bojuješ
ob izdihu bruhaš
pohabljen veteran

Neža Rijavec, 4. a

Namesto koga roža cveti?

Namesto koga roža cveti?
Namesto koga sem jaz?
Katera koža najbolj diši?
Čigava pesem rabi moj glas?

(Vlado Kreslin, Namesto koga roža cveti)

Prav ta vprašanja imam za eno tistih filozofskih, nad katerimi bi lahko bedela dneve in noči, odgovorov nanje pa ne bi našla. Morda so tako skrivnostni, da jim ne bom nikoli prišla do dna. Mogoče pa so tako očitni, čisto pred nosom jih imam, a jih ne vidim.

Prvo vprašanje, torej, namesto koga roža cveti, razumem na več načinov. Po eni strani bi nanj odgovorila takoj, brez premisleka: namesto nikogar, zakaj bi sploh cvetela namesto koga?! Če pa stopim korak stran, si vzamem čas, lahko na vprašanje odgovorim z več zadržka. Roža je nekaj iz prihodnosti, nekaj, kar nas nasledí, preživi, nekaj, kar bo raslo in cvetelo namesto nas. Nosilo bo naše spomine, izkušnje, želje in živelo, ko mi, naše ideje, ne bomo.

Namesto koga pa sem jaz, čigava pesem rabi moj glas? Moja, moja pesem rabi moj glas. Kar kliče po njem. Ker je moja, ker jaz nisem namesto nikogar, jaz sem zase, moja koža najbolj diši, moja pesem je ta, ki se igra že vse moje življenje, pela jo bom – upam – še vrsto let, zato mora moj glas ostati močan, cveteti moram zase, biti sama sebi in sama svetu.

Tako ne bom cvetela namesto nikogar, nikogaršnja koža ne bo dišala bolj od moje. In morda res ne bom vedela odgovorov na zastavljena vprašanja, vendar bom živela srečna, cvetela dolgo in čez vrsto let obrisala prah s spomina in hvaležno zapela svojo pesem do konca.

Tinkara Božič, 4. a

LITERARNI NATEČAJ OB CANKARJEVI OBLETNICI

Ob stoletnici smrti največjega slovenskega pisatelja smo v uredništvu Isker razpisali literarni natečaj. Dobitnik 1. nagrade bo razglašen ob kulturnem prazniku, v tej številki pa objavljamo odlomke oz. izbrano pesem iz prispelih besedil.

Dragi Cankar,

pišem pismo, ker Vam imam veliko povedati. Imam občutek, da bom podobne stvari v prihodnjih tednih še večkrat zapisala. Letos je namreč pomembno leto, saj niste pozabili, kajne?

Če pomislim, da je minilo celo stoletje, odkar ste živeli, še lastnim mislim ne verjamem. Vaša dela se mi namreč zdijo brezčasna. Ko berem besede, ki ste jih vzneseno, premišljeno, z natančnostjo ali pa vihravo zapisali, jih vedno aktualiziram. Skozi solze. Da, ob branju Vaših vrstic vsakič jočem. Mojim sošolcem se zdi že smešno, jaz pa iskreno upam, da katere izmed črtic ne dobim na maturitetnem listku, ker dvomim, da bi prišla skozi besedilo brez solz. Mislim, da to ni bil Vaš namen – bralce spraviti v solze, pisali ste, seveda, kar Vam je ležalo na duši. Pa vendar. Ne morem se otresti Vašega večnega vprašanja domovine. Vaše in moje. Je to ista domovina ali dva popolnoma različna svetova?

"Veseli ljudje bodo živeli tod; pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje! Kakor je rekel, tako se je zgodilo. Vse, kakor je rekel, se je zgodilo; bogatejši so pač drugi jeziki; pravijo tudi, da so milozvočnejši in bolj pripravnici za vsakdanjo rabo – ali slovenska beseda je beseda praznika, petja in vriskanja." (Kurent) Pa še kako prav ste imeli! Ljubim slovensko besedo. Lepo zveni. Lepo se piše. Lepo se govori. Veselo se govori. Vendar pa me obide žalost, ko pomislim, kaj bi imeli reči, ko bi videli, kaj se s slovensko besedo dogaja zadnja leta. Ne samo s slovensko besedo, tudi s slovensko zemljo. In s slovenskimi ljudmi. Bi bili ponosni? /.../

Tinkara Božič, 4. a

Srce o umetnosti

Bum. Eksplodiram. Vsakič, ko dosežem besedo ljudbezen. L tik j tik u tik b tik e tik z tik e tik n tik. Vsakič. In vedno znova. Napetost se počasi stopjuje, moje mišice se napnejo in še zadnjič izdihnem, preden počim.

Ljubezen

Osem črk, nekatere enake, druge različne, a skrivnostne, skrite, prevelike zame, ubogo majhno "srčke".

Prsti kar naprej tipkajo po tipkovnici, črko za črko, besedo za besedo. Počasi ustvarjajo smisel, ki ga jaz ne razumem. Zmotilo sem se, popolnoma ga razumem, ampak ne preko besed. O teh ne vem skoraj ničesar, kar same nastanejo. Se oblečejo in slečejo. Jaz pa jih razumem ob utripanju, ob obliki, moči in čustvih, ki se prelivajo po krvi skozi mene proti možganom. V svoji samoti, na skrivnem mestu, občuteno kot nekaj posebnega, zaživim. Dobesedno, kar sveti se iz mene, da zatisnem oči in preusmerim svoje misli v besede, ki se pojavljajo na ekranu pred mano. Človek, čigar srce sem, organ v prsnem košu rahlo usmerjen na levo, sedi za računalnikom. Ustvarja besedilo, ki mu ga jaz narekujem. Čisto po svoje. Srcu nič ne ukaže, ker jaz odločim, kaj čutim. /.../

Ema Terpin, 3. a

Do novega spoznanja

Od nekdanj človek se sprašuje
in noč predrami mu spomine,
ko prihodnost svojo snuje,
rad odkril bi svoje korenine.

Ko hodil je po mračni poti,
noč zvalila ga je stran,
daleč bil je v samoti,
lahko bi trdil se zaman.

A ljubezen znova ga predrami,
srce mu šibko prebudi,
da prazna želja ga ne omami
in mu volja ne zbledi.

Podati on se mora dalje,
na pot iskrenega iskanja,
četudi dolge so razdalje,
vse do novega spoznanja.

Tilen Kocjančič, nekdanji dijak

Kaj mi pomeni domovina? Kje je moja domovina? Kdo živi v njej?

Kakšna je?

Vsa ta vprašanja, morda še druga, si skoraj vsi Slovenci postavljamo. Pred več kot 25 leti smo se osamosvojili. Pa se sploh zavedamo pomembnosti tega dogodka? Nam, mlajšim generacijam, se zdi samoumevno živeti v samostojni državi, vendar ni bilo vedno tako. Koliko generacij pred nami si je tega želelo, pa so lahko to željo le po tihem, na skrivaj hranili v svojih srcih. Toda vztrajno je tlela, dokler se ni enkrat vžgala in Slovenci smo s ponosom in zavzetostjo izrazili svojo željo, da bi bili samostojen narod. Očetje so vzeli v roke orožje in se šli brez pomislekov za ta narod in to državo celo boriti. Slovenci smo postali svobodni in samostojni narod.

Toda – ali je v nas še močna vnema v ljubezni do samostojne države? Kam je izginilo naše spoštovanje domovine? Potem ko smo zaslužno dosegli svobodno državo, bi se pa mogoče lahko zgodilo, da je ne bi bili več vredni?

Domovina je tam, kjer živim. Tam, kjer sem se rodil in lahko svobodno govorim materni jezik. Beseda domovina ima globok pomen. Domovina ni tam, kjer moraš prisilno živeti, govoriti vsiljeni jezik. Domovina je tam, kjer lahko človek mirno živi, govori predvsem jezik svojega srca. Domovina lahko človek reče tisti deželi, v kateri najde svoj mir in srečo. In kaj meni pomeni domovina? Je to le dežela tam nekje, med morjem in gorami? / .../

Luka Štrukelj, 1. b

ZVEZEK

/.../ »Danes bom pisal!« sem si dejal. In res sem. Vzel star nalivnik in začel. Počasi in marljivo, kot drobna žuželka, katera previdno in skrbno načrtuje naslednji korak. Pisal sem za ljudi, polne upanja in lačne bližine sočloveka. Pisal sem za mater, drobno in pošteno. Pisal sem za domovino, srečno in prijazno.

Krog poldan sem vseeno zavil proti hribu navzdol. Tam v dolini je bila mati. Nje srce je bilo izčrpano. Ob pogledu nanjo mi je korak postajal težji in težji. Usedel sem poleg nje ter ji močno stisnil zgubano desnico. Začel sem brati. Brati iz starega zvezka, polnega besed, ki so mi ob zgodnjih jutrih kar padale vanj.

Mati je bila vesela. Nje oči so bile polne iskrenih solz. Med nama se je čutil veter večglasne tišine. Bil sem srečen, saj je bila mati ponosna.

Večer šepeče: Piši in upaj. Upaj na drobno solzo.

Lana Pizzoni, 1. c

Je umetnost pohujšanje?

Nekoč je bila umetnost namenjena slavljenju, občudovanju, izkazovanju moči in povzdigovanju. Verjetno je bila najprej posvečena božanstvom, neki višji in mogočnejši sili, ki so jo ljudje občudovali, jo slavili ... Potem je začela opevati naravo, človeka, povzdigovati lepoto in hvaliti vladarje. Potem pa je postala vedno bolj posameznikova, posebna v izražanju umetnikovih čustev in občutij, njegovih prepričanj in želje po izražanju.

Umetnik je bil vedno posebež, ki ga je družba bolj ali manj sprejela. Tudi danes ni nič drugače. Biti umetnik mnogokrat pomeni upati si izstopati, biti pripravljen tvegati in ne glede na vse ostati zvest sebi, čeprav to mnogokrat pomeni biti reven, izobčen ..., po drugi strani pa ta drugačnost lahko priskrbi neizmerno slavo.

Zame je umetnik nekdo, ki se izraža z umetninami, glasbo, arhitekturo ... Nekdo, ki si upa povedati tisto, za kar marsikdo nima poguma, to pa naredi na spoštljiv in edinstven način. Umetnost bi morala biti predvsem lepa, vir občudovanja, ki ima v ozadju zgodbo in globlji pomen, sporočilo. Umetnike družba po eni strani zelo opeva in spoštuje, po drugi pa jih izobča in jih skuša utišati. / .../

Nika Uršič, 2. a

Cankar danes

/.../ Domovina veselih ljudi s pesmijo na ustnicah se je od njegovega odhoda zelo spremenila. Med njegovim počitkom je zemljo pretresla še ena vojna, le kaj bi porekel na to, da njegove Podobe iz sanj niso prestrašile in ljudi spomnile na grozote, pravzaprav so jih gotovo, a v visoke kroge, kjer so se ljudje odločali glede življenj milijonov, njegovo in še mnogih drugih svarilo ni seglo. Človek je rinil naprej proti lastnim interesom, interesom narodov, pri tem pa pohodil telesa posameznikov.

Tudi narava sama je podlegla spremembam, tako kot so padala košata mlada drevesa, so rasli mrzli, betonski nebotičniki. Vasi so se razrasle v mesta, hiše in kmetije v bloke in nakupovalna središča. Svet se je odprl, meje so postale prehodne in kulture so se začele širiti, stapljati, izginjati.

Ne moremo se obračati na nekoga, ki že uživa v počitku, na nas je, da oblikujemo svet, dokler smo tu. Dobro pa bi bilo, da ne bi ponavljali tolikokrat zagrešenih napak naših predhodnikov, in predvsem izkoristili njihove izkušnje v prid vsem danes živečih na zemlji in zanamcem.

Tia Marc, 2. a

ZAKAJ SPLOH BRATI ANTIČNA DELA?

V današnjem svetu, ko čas teče hitreje, ko smo vsi zelo zaposleni, opravki pa se kar vrstijo, si verjetno vsi težko utrgamo nekaj ur za branje. Že sodobne literature je preveč, da bi bili lahko na tekočem z novostmi, za antiko pa sploh malokdo uspe najti čas. Verjetno se v ozadju skriva tudi predpostavka, da so ta dela zastarela, da nas ne morejo naučiti ničesar novega oziroma nam privzgojiti vrednot in so potemtakem odvečna in nepotrebna – pa so res? O tem so ob branju antičnih del razmišljali dijaki 4. letnika ...

PLAVT: DVOJČKA (MENAECHEI)

Drama *Dvojčka* je komedija zamenjav. Zaplet zgodbe predstavljata dvojčka, ki sta si popolnoma enaka in ju ne ločijo med seboj (ker so v antičnem gledališču uporabljali odrske maske, so to lahko odlično izpeljali). Zgodba je povzeta v prologu, prve črke pa po sijajni domisljici prevajalke sestavljajo latinski naslov dela:

*Mah za tem, ko ugrabijo sicilskemu trgovcu
Enega od dvojčkov, smrt ugrabi še trgovca,
Njemu, dvojčku, ki ostane, pa vzame stari
Ata ime in ga iz Sozikla v Menajhma spremeni:
Eno ime, a brata – dva. Ko drugi brat odraste,
Cel svet prepluje, da bi ugrabljenca poiskal,
Ha! – pa pride v Drač, kjer ta živi. Tam vsi meščani
Mislijo, da prišlek je Menajhmus, njihov someščan.
Enkrat žena, drugič tast, še ljubica se zmoti
In šele na koncu brata drug v drugem brata prepoznata. (prev. J. Ivanc)*

Ob branju te knjige sem se zelo zabavala – ker imam rada bolj preprosto branje, je bila ta zgodba zame odlična. Celotno delo je komično in polno besednih iger, ki s svojo preprostostjo razveseljujejo bralca tako starega literarnega dela.

Tonja Jerkič, 4. a

LUKRECIJ: O NARAVI SVETA (DE RERUM NATURA)

Lukrecijevo delo je didaktični ep *O naravi sveta*, s katerim je Rimljanom posredoval nauk epikurejcev, nauk grškega filozofa Epikura (4.–3. stol. pr. Kr.). Po njegovem mnenju obstajajo atomi, najmanjši nedeljivi delci, in praznina. Vsa stvarnost, vsi svetovi in vsa živa bitja naj bi se rojevala in umirala zaradi gibanja atomov. Tak pogled je pomenil velik odmik od religioznega, saj gre za spoznavanje sveta preko nekakšnih naravnih oziroma fizikalnih zakonov. Svet ni delo bogov, ampak delo narave. Prav takšen nazor naj bi osvobodil človeka strahu pred smrtjo in praznoverja, kar bi mu omogočilo duševni mir, ki je nujni pogoj za srečno življenje.

Celotno pesnitev bi ovrednotila kot kvalitetno in izčrpno delo – predvsem zaradi obsega vsebine in vseh tematik, ki jih ep obravnava. Sama sem bolj naravoslovni tip človeka, zato sem tudi izbrala to besedilo. Zanimivo mi je predvsem, kako so si epikurejci razlagali pojave v svetu in do kakšnih spoznanj so prišli, ko so se umaknili od mitološke razlage: eno izmed takih spoznanj je narava atoma, katerega obstoj so kemiki potrdili čez nekaj stoletij, ali pa teorija naravnega izbora, o kateri je Charles Darwin pisal "še" v začetku 19. stoletja. Priznam, da mi prej epikurejska filozofija ni bila poznana in nisem vedela, da je bil materialističen pogled na svet v antiki že tako napreden.

Maja Kobal, 4. a

Ta veseli dan ali Matiček se ženi

Četudi nam ponedeljki po navadi niso preveč všeč, bo nekaterim dijakom in profesorjem Škofijske gimnazije Vipava (no, bilo nas je za 3 avtobuse) ponedeljek, 12. november, ostal v lepem spominu. Ta dan smo si namreč polepšali in popestrili z ogledom Linhartove komedije *Ta veseli dan ali Matiček se ženi* v SNG Drama Ljubljana. Predstava nam je na obraz narisala nasmeh, ki so tam vztrajali še dolgo po njenem koncu.

Anton Tomaž Linhart je to delo napisal, da bi prikazal razmere konec 18. stoletja na Slovenskem in razširil razsvetljenske ideje. V komediji kritizira nespodobno obnašanje plemstva in višjih slojev. Zagovarja miselnost, da smo vsi enakovredni in bi

zato morali vsi imeti enake pravice in možnosti; zmagati bi moral najsposobnejši, ne pa najvplivnejši ali najbogatejši. Prav tako se Linhart zavzema za uvedbo slovenščine kot uradnega jezika in spodbuja tudi nas, da se borimo za materni jezik, tako kot se bori Matiček. Zanimivo je tudi, da lahko v komediji, tako v knjigi kot na odru, opazimo enakovrednost spolov, na razplet komedije namreč vplivajo predvsem ženski liki.

Uprizoritev komedije je še nekoliko izzivalnejša kot izvirno besedilo; lastnosti oseb še bolj izrazito prikažejo, režiser si pač danes lahko dovoli več drznosti, kot si jo je lahko privoščil Linhart. In prav s pretiravanjem in drznostjo je igra dosegla svojo humornost. V uprizoritvi je izstopala predvsem situacijska komika, ki je za gledalce najbolj zabavna in lažje razumljiva kot besedna. Jezik, v katerem so delo uprizorili, je namreč enak tistemu v knjigi, zastarel, z veliko neznanimi besedami in zato težje razumljiv. Veliko pa je tudi karakterne komike, saj ima vsaka oseba neko lastnost, ki osmeši njen značaj. Priznani igralci so like izvrstno upodobili in tako veliko prispevali k prepričljivosti in duhovitosti predstave.

Ker so tako jezik kot zgodba in dialog ostali zvesti izvirniku, me je nekoliko presenetila scena. Igra je namreč postavljena v nenavaden, abstrakten, enostaven, sodoben in neobičajno prazen prostor, z ozadjem v odtenkih bele, sive in črne barve. Na scenografijo pa se navezuje tudi glasba, ki je bila presenetljivo turobna, skrivnostna in otožna.

Čeprav smo se vrnili domov šele v poznih večernih urah, vsi utrujeni, in smo naslednji dan težje vstali, mi ni žal, da sem se udeležila te predstave, saj je me vsekakor ni pustila ravnodušne.

Žana Žgavc, 2. a

HRESTAČ

Že v pričakovanju božično-novoletnih praznikov smo se v torek, 18. decembra, obliki 2. letnika z avtobusom odpravili v Ljubljano. Z velikim navdušenjem smo šli v SNG Opera in balet Ljubljana na ogled ene najlepših baletnih pravljic z naslovom *Hrestač*. V Ljubljano smo namenoma prišli nekoliko pred začetkom predstave, da bi lahko doživeli čudovito praznično osvetljeno prestolnico. Sprehodili smo se po Prešernovem trgu, ki nas vsako leto znova očara. Nato pa smo polni pričakovanj stopili v operno hišo. Predstava v izvedbi baletnih solistov, baletnega zbora SNG Opera in balet Ljubljana ter učencev Konservatorija za balet Ljubljana, nam je ob glasbi Petra Iljiča Čajkovskega pričarala pravo decembrsko praznično vzdušje.

Ta božična zgodba nam sporoča, da človeka lahko osrečita občutje do ljudi in prijaznost.

Pohvalila bi vse plesalce s čarobnim plesom, pa tudi vrhunsko igranje orkestra ter petje ženskega opernega zbora. V predstavi sem zelo uživala in bi jo priporočila vsem, ki si želijo popestriti praznične decembrske dni.

Neja Peršič, 2. a

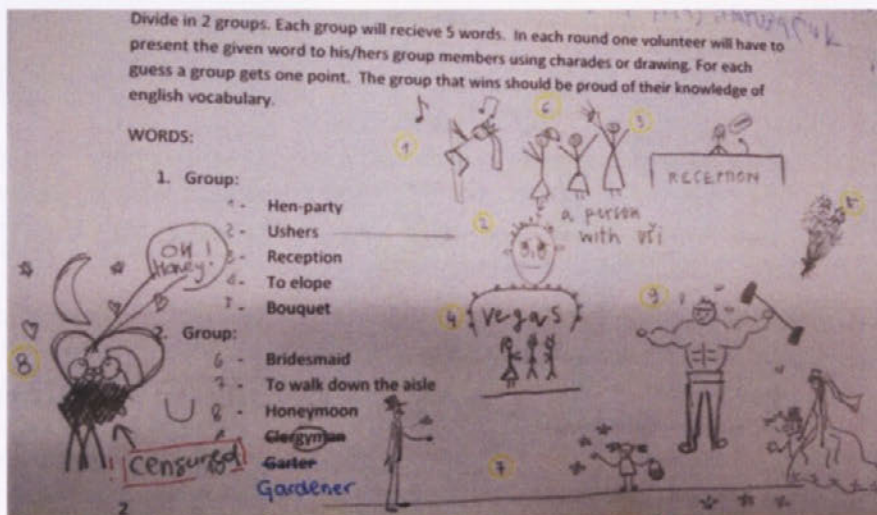

Evropski dan jezikov na ŠGV

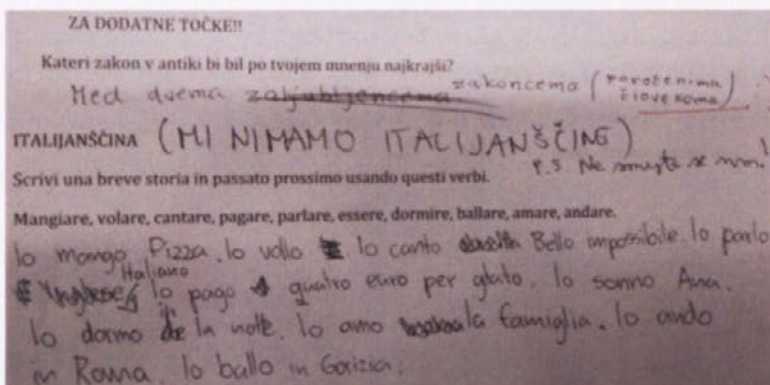
Evropski dan jezikov smo letos obeležili v petek, 28. septembra 2018: dijaki 2. in 4. letnikov so morali za svoje sošolce iz nižjih letnikov sestaviti jezikovni test, v katerem so preverjali znanje slovnice, besedišča, širšega znanja in jezikovnih zmožnosti. Vsak razred se je tako razdelil na štiri skupine glede na posamični jezik (angleščina, nemščina, italijanščina in latinščina), nato pa so dijaki brez pomoči učbenikov ali brskanja po spletu oblikovali posamezne naloge. Po odmoru so dijaki 1. in 3. letnikov prav tako v skupinah reševali teste, učitelji tujih jezikov pa so jih popravili in izbrali zmagovalce – iskali so najboljše rešen oziroma sestavljen test, pri čemer so upoštevali kriterij izvirnosti in metodološke ustreznosti. V četrtek, 4. oktobra 2018, so bili predstavniki posameznih skupin povabljeni na kratko srečanje, na katerem so poročali o svojih vtisih pri sestavljanju oz. reševanju testov in o izzivih, na katere so pri tem naleteli. Dijaki so bili z aktivnostjo zelo zadovoljni, delo so opravili kot skupina, kot pozitivno pa so izpostavili tudi to, da so se lahko sami razporedili k jeziku, ki jim je všeč oz. ga najbolj obvladajo. Najboljšim skupinam so učitelji tujih jezikov razdelili majhne sladke nagrade.

Aktiv tujih jezikov

Dan jezikov se mi je zdel zelo zanimiv, najzanimivejši mi je bil del, ki je preizkušal naše znanje italijanščine. Delali smo v skupinah, kar mi je bilo zelo všeč.
Karolina Mrak

Pohvaliti moram četrtoletnike, saj so se za pripravo preizkusa zelo potrudili. Bilo mi je všeč, da smo delali kot skupina in dopolnjevali znanje drug drugega, pa tudi, da je potekalo med poukom.
Anonimnež

Dan jezikov se mi je zdel zanimiv, tudi naloge, še posebej zanimiv se mi je zdel del, ki je preizkušal latinščino, saj večina iz naše skupine jezika ni poznala in smo uporabili znanje drugih predmetov oz. medpredmetnih povezav, pomagali smo si namreč z zgodovino. Malce nesmiselno se mi je zdelo, ker so v test dali jezike, ki jih ne poznamo, na primer italijanščino, saj se je nihče v našem razredu ne uči in nismo o njej vedeli ničesar. Menim, da bi morali jezike v testih razporediti tako, kot se jih učimo po razredih, jih pa razumem, da so želeli preizkusiti naše splošno znanje. Naša skupina je zmagala v znanju italijanščine, ampak ne zaradi pravilnosti, temveč zaradi izvirnosti, saj smo napisali nekaj, kar ni bilo niti slovnično niti vsebinsko pravilno. Za primer dam glagol *leteti*, za katerega smo mislili, da pomeni *ljubiti* in smo napisali nesmiselni stavek, da *jaz letim tebe*.
Ana Lemut, 3. c

Vtise zbrala Klara Kavčič, 3. c

ANTIČNA MEDICINA NA FESTIVALU ZNANOSTI

ALI STE VEDELI, DA ...

- so v antičnem Rimu za odstranjevanje umazanije uporabljali posebno strgalo? Pred namakanjem v termah so se Rimljani naoljili po celotnem telesu ter nečistoče postrgali s kože s tem pripomočkom.
- je bilo za prebivalce višjega sloja značilno, da so za pasom nosili obesek s tremi higienskimi pripomočki: kovinsko pinceto, zobotrebce in paličico za čiščenje ušes.
- so zdravniki rane razkuževali s kisom, zobe in obleke pa so si ljudje belili z urinom.
- so Rimljani verjeli, da jih določenih bolezni lahko ozdravijo uroki oz. napoji z zelo nenavadnimi sestavinami (npr. z zdrobljeno merjaščevo čeljustjo, kozlovimi iztrebki, namočenimi v vinu ipd.).
- so znali Rimljani zdraviti odprte zlome, odstranjevati sivo mrežo in izvajati tudi bolj zapletene operacije?
- so Rimljanke nižjega sloja uporabljale kuhano rdečo pesko kot rdečilo za usta, Rimljanke višjega sloja pa posebno vrsto ščurkov, ki so zmleti dali rdeče barvilo.
- je imel Julij Cesar rad mehkejšo dlačico, zato so mu jih sužnji dnevno mazali z orehovo masko oziroma oljem, kasneje pa so ga tudi dnevno depilirali.
- se da zlom kosti hitreje zaceliti z obkladki iz medu. Zlome so začeli zdraviti v vojski oziroma v gladiatorskih šolah, v katerih so najprej zaposlovali zdravnike.
- so v terme hodili obuti v sandale, saj so bila zaradi talnega in stenskega gretja tla zelo vroča.

Danaja Štegel in Urška Kranjc, 2. b

ALI STE VEDELI, DA ...

- v medicini še dandanes uporabljajo latinščino, zlasti v anatomiji in za diagnoze? Besedna zveza *fractura aperta manus dextrae* bi tako pomenila »odprti zlom desne roke«, *cancer pulmonis* »pljučni rak«, *ruptura oculi sinistri* pa »razlitje levega očesa«.
- medicinski izrazi ne izvirajo le iz latinščine, temveč tudi iz grščine? Tako se na primer po grški besedi *stóma*, »usta«, imenuje medicinska veja, ki raziskuje in zdravi bolezni ust, čeljusti in zob – stomatologija. Podobno psihiatrija izvira iz grške besede *psyché*, ki pomeni »duša« – je torej veda, ki zdravi našo duševnost.
- medicinska prisega izvira že iz časa Grkov? Njen avtor je Hipokrat iz 5. stol. pr. Kr., v njej pa je zapisal nekaj temeljnih tez, za katere si je prizadeval kot zdravnik: npr. da bo poučeval brezplačno, da bo vselej deloval v korist bolnikov, da ženskam ne bo pomagal pri splavu in da bo ohranjal poklicno molčečnost.
- simbol lekarne izvira iz antične mitologije? Palica je simbol avtoritete, kača, ki se ovija okrog nje, pa simbolizira modrost in stalno prenavljanje. Oboje je povezano z bogom zdravilstva Asklepijem, ki naj bi v življenje obujal celo mrtve.
- je Hipokrat razvil teorijo štirih telesnih sokov, na podlagi katere se je kasneje oblikoval nauk o štirih temperamentih: pri sangviniku prevladuje kri (lat. *sanguis*), pri koleriku žolč (gr. *cholé*), pri melanholiku črni žolč (gr. *mélaina cholé*), pri flegmatiku pa sluz (gr. *phléγμα*).

Nika Krašna, Lara Marc, Tinkara Marc, 4. b

NEKATERI S(M)O ZA VROČE

Kljub naši pregovorni marljivosti se znamo škofijci tudi sprostiti, najsibo z glasbo, plesom ali gledališčem. Ker pa smo dijaki zelo zaposlena sorta ljudi, smo vse tri prej omenjene sproščujoče stvari združili v eno in si ogledali muzikal *Sugar – Nekateri so za vroče* v izvedbi ansambla Mestnega gledališča ljubljanskega.

Priznam, da je bil to moj prvi ogled kakršnegakoli muzikala v živo. Večer je bil v tem pogledu zame še toliko bolj vznemirljiv in nestrpno sem pričakoval začetek predstave. Reči moram, da nisem bil razočaran. Zgodba me je povlekla vase od trenutka, ko so se ugasnile luči v dvorani. Prepričljivi nastopi vseh igralcev so mene in vse občinstvo pošteno nasmejali, do solz. Všeč mi je bila tudi izvorna scenografija, ki je igralcem puščala dovolj prostora za dihanje.

Nekateri so za vroče je v prvi vrsti komedija o zaljubljenosti in privlačnosti v nenavadnih okoliščinah, lahko bi rekli celo zelo nenavadnih okoliščinah. Konec koncev, ali poznate koga, ki se je zaljubil v soigralko v ženski jazz skupini, medtem ko s prijateljem, preoblečenim v žensko, bežita pred mafijci, ki vaju hočejo pospraviti, ker sta bila na napačnem kraju ob napačnem času? Ko pa končno prispete na varno, se v vašega prijatelja zaljubi ostareli milijonar z vprašljivim vedenjem!

Med uro in pol smeha in ljubezni pa se predstava v kratkih prizorih uspe posvetiti tudi nekaterim bolj perečim temam, kot sta alkoholizem in odnos družbe do žensk. V času velike gospodarske krize v 30-tih letih prejšnjega stoletja, ko se odvija dogajanje v predstavi, bi se prizori, ob katerih se danes smejemo in potihem zgražamo, zdeli popolnoma normalni. Ne moreš si pomagati, ne da bi si med smehom pri sebi mislil: "Hvala Bogu, da tega ne počnemo več!" Ne bom vam pokvaril konca predstave, saj je vredna ogleda. Če pa ne morete v Ljubljano, si lahko ogledate tudi film, ki je bil posnet po muzikalu. V glavni vlogi *Sugar* igra Marilyn Monroe, legenda filmske industrije. Brez izgovorov, torej!

Domen Medvešček, 2. a

TEDNIK DRUŽINA PRI NAS

V soboto, 24. novembra, je na Škofijski gimnaziji Vipava potekal kratek tečaj za dopisnike tednika Družina. Vabljeni so bili vsi, ki jih zanima pisanje prispevkov – predvsem iz svoje župnije. Tečaj je organiziral mag. Bogdan Vidmar, vodil pa ga je novinar Družine Karlo Smodiš.

Uvodoma se nam je pridružil tudi »domači« škof msgr. Metod Pirih in simpatično predstavil svoje dopisniške izkušnje. Z zanimanjem smo se tečaja udeležili tudi trije člani novinarskega krožka in mentorica Tatjana Božič. Spoznali smo zgradbo Družine in njene rubrike, se poučili o konceptu pisanja člankov in poročil ter iz prve roke izvedeli, kako pisati objektivno, zanimivo in etično. Vsak novinar je danes tudi fotograf – tako smo se poučili o zakonitostih kvalitetne fotografije, na koncu pa smo se posvetili aktualnim temam. Odprte so bile debate o politiki, razliki med javnim prostorom in Cerkvijo ter pogledih na problematične družbene teme, predvsem znotraj Cerkve. Pri iskanju odgovorov smo se opirali na Petersonovo uspešnico 12 pravil za življenje (knjiga, vredna branja!). Po kavi in krajšem klepetu smo se okoli 14^h na deževno soboto odpravili domov.

Poglejmo, kaj sta o delavnici povedala dijaka:

»Vse skupaj je potekalo v sproščenem vzdušju ob skodelici toplega čaja in čokoladi. Osebnostno sem od tečaja odšel s poglobljenim znanjem o različnih vrstah publicističnih besedil, ki mi bo še zagotovo koristilo.« - Domen Medvešček, 2. a

»Novinarsko delavnico sem vzela kot še eno priročno izkušnjo, ki bi mi prišla prav ne samo za srednješolska leta, ampak tudi vnaprej. Res smo izvedeli veliko praktičnega glede sestave časopisov in katere oz. kakšne so zaželene in primerne vsebine v verskem tisku. Najpomembnejše pa je bilo seveda to, da se je na srečanju izoblikovala starostno in izkušnjsko pestra skupinica nadobudnih dopisnikov z željo po širjenju in opozarjanju na dogajanje v (svojem) okolišju. Podan je bil še en – predvsem za nas mlade – pomemben nasvet, in sicer, da se ne smemo bati, ampak naj skušamo pokazati svoje znanje in se tako postopoma uveljavljati v svetu.« - Tia Marc, 2. a

Ema Batagelj, 3. c

HVALA, CANKAR!

Ob stoletnici smrti (na tekmovanju za Cankarjevo priznanje)

... Mika me, da bi oddala prazen list in kar se da hitro zapustila ta prostor. Pa ne morem, ker to nisem jaz. Od nekdaj sem rada pisala in svoja doživetja in misli izlivala na papir. Danes sedim tu prav s tem namenom. Da bi pisala. In odločila sem se, da bom danes pisala *zanj*. Za pisatelja. Za Cankarja. Ker se mu želim pokloniti na svoj način. Ker mislim, da je tako prav. Zdi se mi, da mu nekaj dolgujem, ker sem ob prebiranju njegovih del spoznavala življenje. S tem odstavkom se začne moja hvalnica Cankarju ...

Na današnji dan je pred natanko sto leti je za vedno utihnilo srce enega izmed najbolj plodovitih slovenskih avtorjev – Ivanu Cankarju. Bil je velemaister pisane besede, spretno in z veliko mero prefinjenosti je črke povezoval v zgodbe. Njegove zgodbe so navdihujoče, pretresljive, če jih pozorno beremo, nam sežejo v najgloblje koticke naših src in duš.

Rojen Na klanecu kot osmi izmed dvanajstih otrok. In prav ta klanec ga je zaznamoval za vse življenje. Njegovo otroštvo ni bilo postlano z rožicami, v njegovo čašo je pogosto kapljal grenki pelin. Zaznamovala ga je revščina. Zaznamovalo ga je materino trpljenje. Zaznamoval ga je očetov odhod. In takrat so vsa bremena padla na pleča njegove skromne, tihe, a nadvse ljubeče matere, ki mu je bila največji navdih za njegova številna dela. Njegovo najbolj znano delo Na klanecu je pravzaprav biografski roman. Ob branju zaboli srce, vztrepetajo strune duše. To je mati, ki teče za vozom, a ga nikoli ne dohiti. Pa vendar vztraja in ne obupa. Zavaljo svojih otrok je sposobna vse prenesti in se do konca razdati. Razdajati se tudi takrat, ko se zdi vse brez smisla. Koliko odrekanja, skrbi, solza ... In toliko ljubezni ter topline. V tem romanu je Cankar misli spretno povezal v najlepšo hvalnico svoji materi in vsem trpečim materam sveta. Z besedo mu je uspelo izklesati najlepši spomenik materini ljubezni. **Zato – hvala, Cankar; hvala, ker nas vedno znova opominjate, kako izjemne so naše matere, kako hvaležni moramo biti zanje.**

Biti moraš izreden talent in velik človek, da se te ljudje spominjajo še sto let po smrti. Da ne utoneš v pozabo s tistimi, ki nosijo tvoj spomin. Da so tvoja dela nesmrtna. Cankarjev občutek za jezik, izražanje... bralca postavi v svet, ki ga lahko občuti. Zapreš oči in ... Vohaš tisto kavo, ki jo je Cankarjeva mati tako skrbno pripravili svojemu sinu. Slišiš škripanje stopnic, ko jo počasi nese v sobo. Poboža te droben sončni žarek, ki zasveti skozi ozko špranjo. In zlomi se ti srce, ko jo Cankar grobo zavrne. Ni ga bilo strah priznati svojih napak, se kesati. S svojim pisanjem tako ni samo dokazal, da je izjemen avtor, temveč tudi človek. Iz mesa iz kosti. Z vsemi napakami, spodrseljaji in grehi. **Hvala, spoštovani Cankar, ker ste nam pokazali, da ste človek – človek z veliko in malo začetnico.**

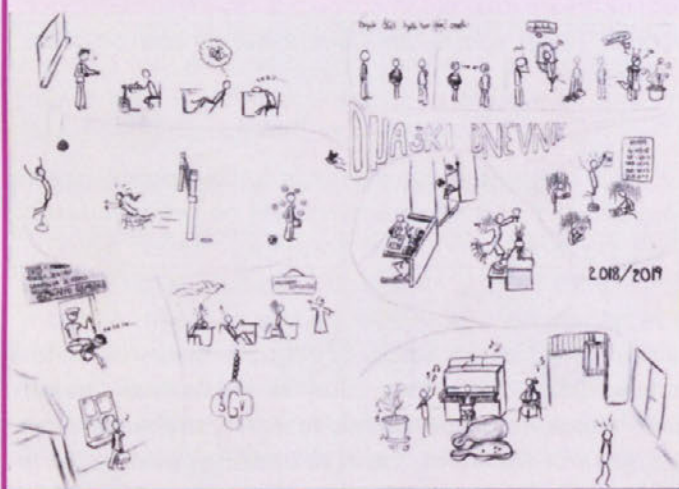
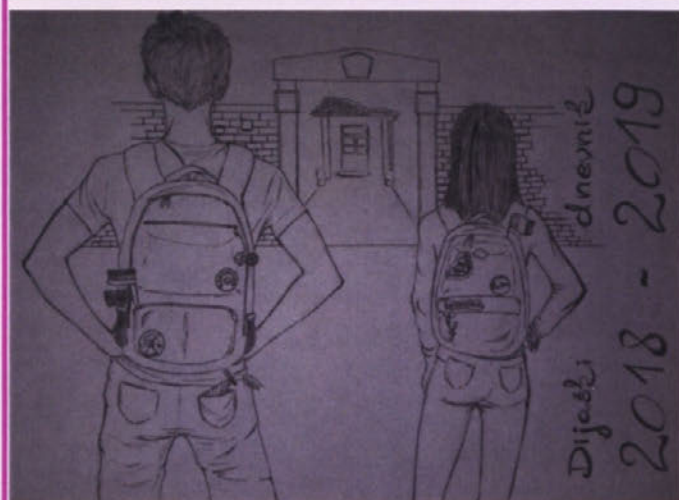
Ivan Cankar se je ukvarjal tudi s politiko. V mnogih delih nam je tako dal vedeti, da smo hlapci. Da sledimo nekim ustaljenim načelom in pravilom in kot družba uničimo in poteptamo človeka, ki si želi spremeniti svet na bolje. Poudarja pomen izobrazbe in spodbuja, da ne bi bili navadni brezhrbteničneži. Da se zavzemamo za poštenost. Podoba človeka, ki si želi drugačnega sveta, pa ga družba uniči, je Jerman v izjemni drami Hlapci. Aktualnost tega dela je pravzaprav srhljiva. Slovenci smo vedno bili podrejeni večjim narodom, zato se zdi, da nam je neodločnost že prirojena. Ali vsaj v žibelko položena. Pa vendar se to samo zdi, saj je odločitev še vedno naša. Ali bomo pri tehtanju svojih odločitev uporabljali samo razum ali bomo vsaj za hip prisluhnili svojemu srcu in se odločili, kaj je prav in kaj ne. **Hvala, Ivan Cankar, ker nas tako dobronamerno spominjate in opominjate, naj ne bomo hlapci. Naj se postavimo zase. Naj zastavimo svoje dobro ime za pravico. Za resnico. Za ljubezen. Naj nas ne bo strah. Kajti strah nas hromi. Takrat se ustavimo, obstanemo in ne storimo ničesar za boljši jutri. In prav proti temu strahu ste se Vi borili.**

Prav malo ironično je, da je danes tako čudovit dan, spominjamo pa se smrti za Slovence in slovenstvo zelo pomembnega človeka. Pa vendar, če se zares osredotočimo na njegova dela, so sončni žarki, ki prodirajo skozi okno, nas božajo po licih in vabijo, naj jim sledimo in se jim pridružimo, prikladni. Cankar je bil optimist. Njegova dela se na prvi pogled res zdijo temačna, žalostna, negativna, vendar se vedno znova prižge lučka. Upanje. Svetla prihodnost. Res je majhna, komaj vidna, pa vendar je tam. Gori. Oddaja toploto. In nikoli, ampak res nikoli ne ugasne. Ta droben plamenček vzplamti z namenom, da v naših srcih zaneti ogenj. Ogenj upanja, poguma, moči, neomajnosti, trdnosti. Da z njim osvetlimo in ogrejemo sedanost in prihodnost.

Danes je to moja zadnja zahvala. Hvala Vam, Ivan Cankar, da ste nam s svojo besedo prižgali ta plamen, ki gori že več kot sto let. Hvala, ker s svojo zapuščino zagotavljate, da ne bo nikoli ugasnil. Hvala za luč. Hvala za navdih. Hvala za optimizem. Pravzaprav ... ,hvala Vam za vse.

šgv ustvarjalci

Predlogi za naslovnico dijaškega dnevnika

Deus vult, Kristijan Lovišček, 3. c

NOVOLETNE ZAOBLJUBE

Vstop v novo leto je povezan z novimi začetki in spremembami. V zahodnem svetu so novoletne zaobljube tradicionalne in imajo celo verski izvor. Že stari Babilonci so obljubljali svojim bogovom na začetku vsakega leta, da bodo vrnilo izposojene predmete in poplačali svoje dolgove. Dandanes so ljudje različnega mnenja o tem, ali so novoletne zaobljube sploh koristne. Statistika namreč pravi, da se uresniči le 8 % vseh novoletnih zaobljub, 45 % pa jih propade že v sredini januarja.

Poglejmo, kaj so si obljubili zaposleni na naši šoli oziroma kakšne so njihove želje v novem letu.

Ob novem letu želim drugim in sebi veliko človeške in božje bližine. Pa da bi znali iskati in najti smisel. In da nikoli, res nikoli, ne bi obupali niti nad sabo, niti nad drugimi, niti nad Bogom.

Alojz Grahor

Obljubil sem si, da bom letos zares dosledno vse negativne predznake spremenil v pozitivne. Puščice mojih vektorjev bom usmerjal navzgor in limite slabe volje pošiljal v nič. Gibal se bom naravno, govoril in delal racionalno, ukrepal v realnem času, razmišljal kompleksno. Dobro potenciral na pozitiven, slabo pa na negativen eksponent.

Miha Šušteršič

Novoletne zaobljube?! Z leti si človek težko zaupa, da bo nekega 1. januarja odvrnil slabe stare navade in privzel dobre nove ... Toda novo leto je vsekakor dobra priložnost, da se znova pogledamo »od znotraj« in odločimo za nekaj dobrega. Kaj bi torej rada naredila bolje in drugače?

- Zjutraj 10 do 15 minut telovadila in bolj uspešno preprečevala kniteve gibalnih zmožnosti ...
- se še večkrat pravočasno spomnila, da 2 v 3 ne gre (zmožnost realnega načrtovanja dejavnosti) – na tem področju so leta le prinesla nekaj napredka,
- vedno imela rezervo pri oceni časa za premik na določen cilj, J
- (nazadnje a ne najmanj pomembno): znala tako dobro poslušati, da bi zaznala pomembna neverbalna sporočila (vseh) bližnjih ... in jih tudi kaj več povprašala oz. jim rekla pravo besedo.

Tatjana Božič

Profesorica italijanščine Staša Strehar si je letos zadala, da ne bo sodila ljudi.

Prvo kot prvo bom šel k frizerki in začel obiskovati fitness. Začel bom tudi likati svoje srajce.

Igor Hodak

Tina Zupančič želi preživeti več kvalitetnega časa z družino, biti bolj potrpežljiva, več hoditi v hribe.

Najine zaobljube so: pomagati sočloveku, imeti več prostega časa zase ter ostati vitalen.

kuharici

Non multa, sed multum!« Stremela bo k temu, da bom počela manj stvari, a se tistim res posvetila. Tako kot so že davno ugotovili Rimljani, je bolje opravljati manj dejavnosti in te s srcem, kot pa da si povsod, a se jim ne moreš kvalitetno posvetiti. V praksi bo to uporabljala tako, da se bom vsako nedeljo udeleževala pevskih vaj, ne samo pela pri maši. Še en pregovor, ki nam bo gotovo prišel prav, pa se glasi »Sapere aude!«, kar pomeni: drzni si biti moder – premišljen, pozoren, skromen ...

Neža Gačnik

Nikoli ne delam novoletnih zaobljub. Pomembneje se mi zdi, da se vsak dan, ne glede na datum, vedno znova odločim, da ga bom preživela čim bolj iskreno in vredno.

Sonja Matelič

V novem letu si želim, da bi ostala zdrava in da bi se še naprej znala veseliti drobnih stvari. Prav tako si želim, da bi ostali povezani v ožji in širši družini ter s prijatelji in s sodelavci, da bi si pomagali med seboj. In da bo tudi Jezus naš prijatelj. Vesela bom, če mi bo uspelo osvojiti več planinskih vrhov kot lani. Dijakom voščim, da bi se ob vloženem trudu veselili uspehov ter da bi se povezovali z vrstniki in skrbeli za iskrena prijateljstva.

Emilija Grahor

Naše čistilke so se zavezale, da se bodo skušale znebiti nekaj kilogramov ;) in se potruditi, da bi se letos vse dobro izšlo. Zaželele pa so si tudi zdravja. Res je, da nam to morda zveni strašno dolgočasno in neizvorno, kar pomeni, da zdravje jemljemo kot samoumevno, kar pa še zdaleč ni prav, saj je z zdravjem povezano opravljanje vseh ostalih dejavnosti v življenju.

V novem letu želiva, da bi se naši sodelavki rodil zdrav dojenček.

tajništvo

Ne delam novoletnih zaobljub.

Primož Erjavec

Nikoli si nisem postavljala novoletnih zaobljub. Si pa zase želim, da bi med vsemi načrtovanimi in nenačrtovanimi obveznostmi, ki jih prinaša (bo prineslo) leto, našla toliko časa zase, da bi lahko ohranila notranji mir in povezanost s sabo.

Kristina Prosen

Novoletne zaobljube? Nobene ni na mojem seznamu J bi pa rada iskala srečo v majhnih stvareh.«

Danijela Fabčič

Sem med tistim, ki delamo novoletne zaobljube in sicer sem si letos zadala, da moram obvezno shujšati, tudi zaradi zdravja, ki mi je začelo nagajati. Ampak, kaj, ko je treba najprej pojesti vse piškote, ki so ostali od božiča! ***

Upam, da bom letos dlje in bolj zavzeto obiskovala ure telovadbe v domačem kraju, torej bolj poskrbela za »zdrav duh v zdravem telesu«. Želim si, da bi si večkrat vzela čas za »glasbo duše« in obiskala kakšno dobro predstavo in koncert. Pa še ena novoletna zaobljuba: vsekakor bom svoje otroke prej pripravila na spanje (hodijo namreč prepozno spat) in tako uresničila še kakšno od prej omenjenih zaobljub oz. želja.

Katarina Bittner Gerželj

»Nikoli jih ni bilo. Novoletne zaobljube so z mojega stališča podobne prenašanju žejnega čez vodo. Če želim v svojem življenju nekaj spremeniti, za to ne potrebujem prazničnega novoletnega vzdušja in spremljave utripajočih lučk. Premislim, stisnem zobe, naredim prvi korak ... in stopam naprej.«

Nataša Sever

Letos nisem sklenila nobenih novoletnih zaobljub. Če se prav spominjam, sem jih sklenila kakih pet let nazaj, seveda so bile povezane z izgubljanjem kilogramov. Po tej zaobljubi sem še nekoliko pridobila na kg.

Martina Podbersič Smrdelj

Glede novoletnih zaobljub si lahko sposodim Prešernov verz *Okusil zgodaj sem tvoj sad, spoznanje ...* Ja, zelo zgodaj sem spoznala, da je potrebno zelo dobro premisliti, kaj obljubiš (tudi sebi), še posebej, če nisi prepričan, da boš zmožel zaobljubo tudi uresničiti. Res da neuresničitev novoletne zaobljube škodi zgolj tebi, pa vendar. Po drugi strani pa ni dobro, če se popolnoma prepustimo misli: Kar bo, pač bo. Malo si je dobro dihati za ovratnik. Novo leto je, v svetu mojih prioritet, zelo prikladno oddaljeno od poletja, ko me začnejo vabiti naše gore. In si vedno rečem, da me bo to leto zagotovo do avgusta že ena sama mišica, da bom energijo nabirala postopno, vsak dan pomalem itd. Ja, seveda! Ponavadi sopiham v hrib tako kot prejšnje leto in prejšnje ... Mogoče bo letos drugače; hvala, ker ste me spomnili na to, iskraši!

Bojana P. Kompara

Sam novoletnih zaobljub v stilu od jutri naprej pa ne bom/ali bom ... nimam. To pa ne pomeni, da nimam nekkih življenskih ciljev, želja kaj sam ali pa znotraj dužine doseči. Mislim, da smo ljudje že tako naravnani, da vedno rabimo nek nov cilj, izziv, v nasprotnem primeru je kot da bi stopali na mestu in ne po poti naprej.

Erik Simonič

Zbrali člani novinarskega krožka

FOTOUTRINKI

1– Nastop v oddaji Sveto in svet

2– Izmenjava Vipava—Sevilla

3– Atletika državno, ekipno, dekleta, 10. 10. 2018

4– Škofijska teče

5– Ekскурzija 3. letnika v Trst

6– Ekскурzija 2. letnika v Celje

7– Ekскурzija 1. letnika v zamejsko Italijo

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

SKRE

Inv. št.
19304

Škofijska gimnazija

Semenišče Vipava

19304